

DICK WOODWARD

Genesa - Exod

Caiet de lucru

CHIȘINĂU
2010

BIBLIA ȘI STRUCTURA SA

Scopul lecției: Să înțelegem ce este Biblia și care e structura sa.

Pasajul biblic: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună*” (2 Timotei 3:16-17).

Importanța și originea Bibliei

Înainte de a începe studierea cărților Bibliei în parte, să privim Scriptura ca un tot întreg. De ce este intitulată astfel și deseori este numită „Sfânta Biblie”? Cuvântul „Biblia” provine de la forma de plural a cuvântului latin „biblia”, ce semnifică „carte”. Așadar, „Biblia” înseamnă „o culegere de cărți”, mai exact 66 la număr. Cuvântul „sfânta” semnifică faptul că „îi aparține lui Dumnezeu” sau „provine de la Dumnezeu”. Astfel, expresia „sfânta Biblie” semnifică literalmente „o culegere de cărți, ce provin de la Dumnezeu”.

Biblia, de asemenea, este denumită Cuvântul lui Dumnezeu. De ce? Deoarece astfel au afirmat apostolii Petru și Pavel. Un exemplu bun este 2 Timotei 3:16-17: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună*”.

Din nou și din nou ne convingem că Biblia nu este doar o culegere de scrieri despre Dumnezeu. Ea conține însăși Cuvintele Domnului, scrise de aproximativ patruzeci de autori de-a lungul a circa 1600 ani. Modul în care

Dumnezeu i-a călăuzit pe acești oameni în procesul scrierii cărților se numește „inspirație”, ceea ce literalmente provine de la verbul „a inspira”. Petru s-a referit la aceasta în felul următor: „*Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt*” (2 Petru 1:21).

Cuvântul grecesc „fero”, tradus ca și „mânați, conduși”, creionează un tablou minunat. Imaginați-vă că vă aflați într-o barcă, ce e dusă de curentul de apă, sau ale cărei pânze sunt suflate de vânt – și veți înțelege sensul cuvântului „inspirație”, prezentat aici de apostolul Petru.

Structura Bibliei

Acum, stabilind ce este Biblia, să aflăm cum este ea alcătuită. Luați aminte, cărțile ei nu sunt aranjate în ordine cronologică. Ele sunt grupate conform tipului și modului de informare. Două grupuri principale de cărți alcătuiesc Vechiul Testament și Noul Testament. Dar nu a fost așa întotdeauna. Noul Testament încă nu fusese scris, de aceea, cărțile existente în timpul vieții lui Isus erau denumite „Cuvântul Domnului” sau „Scripturile”. Doar după ce Noul Testament a fost scris și alcătuit ca și culegere de cărți, s-a divizat Vechiul Testament de Noul Testament.

Cea mai importantă veste a Vechiului Testament - „Isus vine curând”. De la început, conform Scripturii, Dumnezeu și omul erau într-o strânsă armonie. Însă Domnul i-a oferit creației Sale dreptul de a alege și omul i-a întors spatele lui Dumnezeu. Astfel, s-a produs o ruptură între Dumnezeu și om. Această despărțire dintre om și Cel Preaînalt reprezintă o problemă fundamentală, de soluționarea căreia se preocupă întreaga Scriptură.

În Vechiul Testament Dumnezeu ne spune: „Eu **voi face** ceva pentru a rezolva această separare”. În Noul Testament Dumnezeu ne spune: „Eu **am făcut** ceva pentru a rezolva această separare”. După cum vedeți, cărțile Vechiului Testament menționează: „Cristos va veni și va înlătura separarea dintre Dumnezeu și creația Sa”. Noul Testament ne aduce la cunoștință vestea îmbucurătoare: „Cristos a venit și a îndepărtat separarea dintre Dumnezeu și creația Sa”.

În afară de divizarea principală a Bibliei în Vechiul și Noul Testament,

există și divizarea fiecărui Testament în parte. Cărțile Vechiului Testament sunt împărțite în cinci grupuri diferite.

În primul rând, avem **cărțile Legii**. În acestea Dumnezeu ne indică ceea ce este corect și ce este incorect, prezentându-ne standardele neprihănitii Sale.

Apoi, urmează **cărțile istorice**, care ne relatează, în mod special, despre poporul Domnului, care uneori asculta de Legea Domnului, alteori – nu. Versetul-cheie, ce leagă întreaga istorie, înscrisă pe paginile Bibliei, se află în Noul Testament. Pavel a afirmat că toate istoriile umane servesc drept exemplu și avertisment pentru noi. Ascultarea oamenilor de Cuvântul Domnului ne servește ca și un bun exemplu. Umblarea pe căile lor proprii este un avertisment pentru noi.

Cărțile istorice sunt urmate de **cărțile poetice**. Prin cărțile poetice Domnul vorbește inimii copiilor Săi, ce se străduiesc să trăiască după Cuvântul Lui în această lume. De exemplu, cartea Iov se adresează inimii poporului lui Dumnezeu, care trece prin suferință. Cartea Psalmi cercetează inima oamenilor în momentele când se închină Celui Preaînalt. Cartea Proverbe este orientată de a vorbi inimii omului, ce are nevoie de o asemenea înțelepciune, care-l va ajuta în treburile zilnice și de a avea relații corecte cu semenii. Cartea Cântarea Cântărilor este destinată inimilor îndrăgostiților. Fiecare dintre aceste cărți conține un ajutor practic și o încurajare pentru cei credincioși.

Următoarea secțiune a Vechiului Testament este cea mai mare. Este denumită „Cărțile Profetice” sau „Prorocii”. Cărțile profetice, de asemenea, sunt divizate în **cărțile Prorocilor mari și cărțile Prorocilor mici**. Această clasificare nu a fost efectuată în dependență de importanța acestor prorocii, ci doar din punct de vedere al volumului cărților respective.

LECȚIA 1

Cărțile Legii	Cărțile istorice	Cărțile poetice	Cărțile profetice	
			Prorocii mari	Prorocii mici
Genesa Exod Levitic Numeri Deuteronom	Iosua Judecători Rut 1Samuel 2Samuel 1Împarați 2Împarați 1Cronici 2Cronici Ezra Neemia Eстера	Iov Psalmi Proverbe Eclesiastul Cântarea Cântărilor	Isaia Ieremia Plângerile lui Ieremia Ezechiel Daniel	Osea Ioel Amos Obadia Iona Mica Naum Habacuc Itefania Hagai Zaharia Maleahi

În Noul Testament, de asemenea, există cinci tipuri de cărți. Înainte de toate, avem patru biografii ale lui Isus (denumite **Evanghelii**), scrise de către Matei, Marcu, Luca și Ioan. Acestea sunt urmate de o **carte istorică** – Faptele Apostolilor. După aceasta urmează epistolele. Ele sunt împărțite în două categorii: **epistolele generale** și **epistolele lui Pavel**. O parte considerabilă a Noului Testament constă din epistolele scrise de apostolul Pavel bisericilor tinere, ce s-au format după învierea lui Cristos. Celelalte epistole au fost scrise de autori diferiți. În final, avem o carte profetică – Apocalipsa.

Evanghelia	Carte istorică	Epistolele lui Pavel	Epistolele generale	Carte profetică
Matei Marcu Luca Ioan	Faptele Apostolilor	Romani 1Corinteni 2Corinteni Efeseni Galateni Filipeni Coloseni 1Tesaloniceni 2Tesaloniceni 1Timotei 2Timotei Tit Filimon	Evrei Iacov 1Petru 2Petru 1Ioan 2Ioan 3Ioan Iuda	Apocalipsa

BIBLIA ȘI STRUCTURA SA

Studiind Biblia, ajungem să realizăm cea mai importantă veste a Vechiului Testament: Isus vine curând. Această idee, într-adevăr, o abordează Vechiul Testament în întregime. Privind în Noul Testament, veți afla următoarele: Isus a venit. Acest adevăr îl susține întreaga secțiune.

Întrebări pentru discuție

1. Ce puteți afirma despre Biblie, bazându-vă pe 2Tim. 3:16-17?

2. Ce semnifică expresia „Scriptura inspirată de Dumnezeu”? Cum înțelegeți aceasta?

3. Care sunt părțile fundamentale în care sunt clasificate cărțile Vechiului și Noului Testament?

4. Conform cărui principiu cărțile profetice ale Vechiului Testament sunt clasificate în cărțile prorocilor mari și mici?

5. În dreptul fiecăreia dintre următoarele categorii scrieți cifra corespunzătoare numărului de cărți ce le include.

- a.
- b.
- c.
- d.
- e.

6. Care este vestea importantă a Vechiului Testament?

7. Formulați, pe scurt, ideea de bază a Noului Testament?

Motive de rugăciune

Mulțumiți-I Domnului pentru Cuvântul Său! Rugați-vă ca prin studierea Sfintei Scripturi Dumnezeu să vă învețe a-L iubi și mai mult.

Rugați pe Domnul să vă ajute a înțelege sensul celor scrise și să aplicați ceea ce ați studiat în viața de toate zilele.

Temă de casă. De memorat 2Tim. 3:16-17.

BIBLIA: SCOPUL, AUTORUL ȘI ORIGINEA EI

Scopul lecției: Să înțelegem în ce mod și cu ce scop Dumnezeu le-a dat oamenilor Biblia.

Pasajul biblic: „Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

Tema fundamentală a Bibliei – personalitatea lui Isus Cristos.

Scopul Bibliei

De la Genesa până la Apocalipsa tema fundamentală a Bibliei – personalitatea lui Isus Cristos. Biblia nu este o istorie a civilizației și nu este un manual despre crearea lumii. Unii oameni cred că Scriptura este mai degrabă un manual, ce ne învață cum să trăim o viață morală, bună; că Isus e profesor de etică și un exemplu al unui asemenea mod de viață. Înțelegerea respectivă a Bibliei nu e tocmai atât de corectă. Noi trebuie să înțelegem clar că Biblia stabilește patru sarcini importante.

Prima sarcină – de a-L prezenta pe Isus Cristos ca Mântuitor și Răscumpărător al întregii lumi. Pentru a realiza această sarcină este necesar să înțelegem de ce e nevoie de un Salvator.

A doua sarcină a Bibliei – de a prezenta istoria răscumpărării.

De-a lungul întregii Biblie, începând cu capitolul 12 al cărții Genesa și până la capitolul 22 al Apocalipsei (1178 capitole) se vorbește, în general, despre Avraam și urmașii lui și, în special, despre Unul dintre urmași, prin

Care sunt binecuvântate toate popoarele Pământului – Mesia, Isus Cristos.

După ce am înțeles aceste două sarcini, următoarele două devin evidente pentru noi.

A treia sarcină – de a aduce un necredincios la credință (In. 20:31; Mc. 1:15) și cea de-a patra – de a le arăta celor credincioși ce fel de viață așteaptă de la ei Dumnezeu (2Tim. 3:16,17).

Autorul Bibliei

Cine a scris cărțile Bibliei? Când și unde? În ce limbă ori limbi? Există oare în prezent manuscrise originale? Cine a hotărât ce cărți anume trebuie incluse în Biblie și a alcătuit-o într-un mod contemporan? Dacă veți studia Scriptura, aceste întrebări vor apărea neapărat.

Înainte de toate, să vorbim despre autorul Bibliei. După cum am afirmat, ea – fără îndoială – a fost scrisă de Însuși Dumnezeu prin oamenii ce au fost inspirați de El. Există doi termeni importanți pentru înțelegerea provenienței divine a cărților biblice.

Primul termen – „revelația sau descoperirea”. „Revelația” reprezintă o înțelegere generală, însemnând toate posibilitățile prin care Dumnezeu descoperă adevărul Său oamenilor, prin natură, prin Duhul Sfânt, prin proroci și multe alte căi.

Termenul al doilea este „inspirație”, denumit de teologi și „revelație sau descoperire specială”. Biblia reprezintă o revelație specială a lui Dumnezeu. Ea are început. Are și sfârșit. De-a lungul a circa 1600 ani Dumnezeu a călăuzit diferite persoane în scrierea acestor cărți. Însă, după ce au fost scrise ultimele cuvinte ale cărții Apocalipsa, revelația specială a luat sfârșit. Ea nu mai are loc.

Există încă o asemenea înțelegere, ca „revelația personală”, ea există atunci când Dumnezeu continuă să vorbească în mod personal fiecărui om. Este important să reținem că revelația personală nu poate contrazice revelația specială – Biblia.

Oamenii prin care a scris Dumnezeu au fost de diferite profesii: împărați, pescari, păstori, conducători de oști, preoți, de asemenea, printre ei a fost un medic și un vameș. În decursul a 1600 ani Dumnezeu i-a călăuzit în procesul de scriere a Bibliei. Deși acești oameni au trăit în perioade diferite, în culturi diferite, Biblia nu se contrazice și toate 66 de cărți sunt totalmente în concordanță reciprocă.

Revelația personală nu poate contrazice revelația specială a lui Dumnezeu – Biblia.

Originea Bibliei

Cine a hotărât care scrieri anume trebuie să fie incluse în Biblie și când anume? În ce mod erau luate aceste hotărâri?

Aproximativ în anul 100 d.Cr. la consiliul din Iamnia a fost alcătuit în mod oficial Vechiul Testament, deși, el era folosit deja timp de trei ori patru secole. Cărțile erau incluse în baza autenticității provenienței lor umane și a reputației autorilor lor, ca și proroci sau cărturari. Majoritatea acestor cărți au fost scrise în limba ebraică, veche.

Cărțile Noului Testament în mare parte, au fost scrise în limba greacă, acestea au fost alese și adunate într-o culegere aproximativ în anul 692 d.Cr. la consiliul de la Trulan. Standardul, după care au fost selectate cărțile respective, se numește canon și include trei criterii.

1. A fost această carte scrisă de un apostol sau de o persoană apropiată apostolului?
2. Are această carte un conținut duhovnicesc și religios, descoperindu-i celui credincios harul divin?
3. Corespundea conținutul cărții date cu conținutul altor cărți inspirate de Dumnezeu și a existat un acord unanim între biserici, privind inspirația divină a acestei cărți?

*Canonul Vechiului Testament era deja cunoscut pe vremea lui Neemia și Maleahi aproximativ în anul 400 p.Cr., iar cărturarii rabini la Iamnia doar au aprobat în mod oficial canonul existent și nicidecum nu l-au alcătuit. – Nota redactorului.

**Conform altor date canonul scrierilor Noului Testament a fost aprobat în mod oficial în anul 397 d.Cr. la consiliul de la Carfaghen. – Nota redactorului.

Cum s-a întâmplat că acele cărți, scrise atât de demult, ne sunt accesibile, de asemenea și astăzi? Fapt e că acestea au fost foarte bine păstrate. Este evident că noi nu dispunem de manuscrisele originale, întrucât pergamentul nu se poate păstra atât timp. Totuși, noi dispunem de copii foarte bune. De asemenea, menționăm că la traducerea acestor scrieri în limbile contemporane s-a dat dovadă de o atenție deosebită.

Încheiere

Cum putem ști că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu? Cum am putea fi încrezuți că au fost selectate cărțile corecte, că în procesul transcrierii și traducerii nu s-au comis greșeli? Există o singură posibilitate de a cunoaște aceasta și Isus ne vorbește următoarele, referitor la faptul respectiv. El afirmase: „*Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.*” (Ioan 7:17). Dovada este în inima dvs. Dacă vă veți apropia de Cuvântul lui Dumnezeu cu dorința de a împlini ceea ce scrie în el, dacă veți proceda conform celor citite, atunci el va produce o schimbare de necrezut în viața dvs., încât veți putea susține cu încredere: „Acesta este, cu adevărat, Cuvântul lui Dumnezeu. Nu sunt necesare alte dovezi”.

Întrebări pentru discuție

1. Cum credeți, poate fi denumită Biblia manual de etică? Explicați răspunsul dvs.

2. Care este pericolul afirmației că Isus Cristos e un învățător de etică creștină și un exemplu de viață morală?

3. Bazându-vă pe lecțiile-audio, menționați care verset din Biblie se dovedește a fi versetul-cheie pentru o înțelegere corectă a Scripturii.

4. Care sunt cele patru sarcini, pe care și le propune Scriptura?

5. Ce le putem spune celor, pe care îi deranjează lipsa manuscriselor biblice originale?

6. În ce mod ne putem convinge că Biblia este Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu?

Motive de rugăciune

Rugați-vă ca Dumnezeu să vă învețe a aplica adevărul Său veșnic în viața dvs.

Rugați pe Domnul să aducă la Sine prin aceste lecții pe aceia care nu-L cunosc pe El ca Domn și Mântuitor.

Gândiți-vă la acei, care ar putea fi invitați la aceste întâlniri.

Temă de casă. De memorat 2Pt.1:21.

PENTRU NOTIȚE

PRINCIPIILE DE STUDIERE A BIBLIEI

Scopul: Să învățăm a studia Biblia și a o aplica în viață.

Pasajul biblic: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22).

Apropiindu-vă de studiul nemijlocit al Bibliei, trebuie să fiți înțelepți și atenți. Metoda efectivă de studiere include trei etape: observare (a face cunoștință cu textul), interpretare (explicare) și aplicare.

Citind un pasaj, trebuie să vă puneți întrebarea: „Despre ce este scris aici?” Apoi, urmează explicația, timp în care vă întrebați: „Ce înseamnă aceasta?” Următoarea este etapa aplicării. La etapa respectivă întrebați: „Ce semnifică aceasta pentru mine personal?”

Este important să cunoaștem despre ce vorbește Scriptura și ce semnifică aceasta. Însă, dacă nu veți proceda în viață conform Cuvântului, studiul dvs. nu va avea sens. Ajungând la etapa, intitulată „aplicare”, veți putea determina ce înseamnă pasajul dat pentru dvs. personal. Pentru aceasta este bine să punem următoarele întrebări:

- Există oare aici exemple, ce trebuie să le urmăm?
- Sunt oare aici preîntâmpinări, la care trebuie să luăm aminte?
- Se conțin oare aici porunci, cărora e necesar să ne supunem?
- Sunt indicate oare aici păcate, pe care trebuie să le părăsim?
- Există oare aici noi adevăruri despre Dumnezeu sau Isus Cristos?
- Există oare aici noi adevăruri, privind viața mea personală?

Dacă nu veți proceda în concordanță cu Scriptura, studiul vostru nu va avea sens.

Principii de studiere a Bibliei

În procesul de studiu al Bibliei e bine să ne ghidăm după câteva reguli:

1. Atunci când citiți Scriptura, rețineți următoarele: deși un pasaj anumit conține doar o singură explicație, el poate avea o mie de aplicații. Puteți clar să înțelegeți în ce mod un anumit pasaj poate fi aplicat în viața dvs., dar vă rugăm să aveți în vedere că Duhul Sfânt poate acționa diferit în viața altei persoane prin același text biblic.
2. Întrucât Biblia este o carte despre Cristos, trebuie să-L căutați pe Cristos în toate textele pe care le cercetați.
3. Dacă cercetați un verset ce vi se pare enigmatic ori neclar, întotdeauna interpretați-l în lumina versetelor care au un înțeles clar. În Scriptură există multe versete greu de înțeles. Dar sunt, de asemenea, multe versete ușor de înțeles. Concentrați-vă asupra versetelor clare ce vă vor conduce să meditați asupra celor mai dificile.
4. Niciodată nu vă apropiați de textul Scripturii, având deja o părere formată referitoare la ceea ce el semnifică. Modul dvs. de gândire cu care abordați un text poate fi absolut corect, însă el poate și să nu fie astfel! Duhului Sfânt îi va fi foarte dificil să vă învețe, dacă veți fi încrezuți că deja cunoașteți tot ceea ce trebuie să știți.
5. Un principiu important, în special dacă predați Scriptura cuiva, îl reprezintă dorința dvs. personală de a vă supune Cuvântului, înainte de a-i învăța pe alți oameni.
6. Rețineți, Dumnezeu întotdeauna vorbește cu noi prin Biblie. Așadar, apropiați-vă de Cuvântul Lui prin rugăciune, cerându-l Domnului să vă descopere adevărurile Sale în mod personal prin Duhul Sfânt.

7. Cu smerenie, fiind gata, recunoașteți că sunt unele texte pe care nu le înțelegeți.
8. Întotdeauna studiați contextul oricărui pasaj al Scripturii. Dacă cineva cândva ar fi citat cuvintele voastre în afara contextului, atunci veți fi surprinși de modul în care cuvintele voastre au căpătat un alt sens, pe care niciodată nu l-ați avut în vedere. În mod asemănător poate fi folosită Scriptura pentru a susține practic orice punct de vedere, dacă am separa un anumit verset de versetele învecinate. Cercetarea unui verset, luat aparte, rupt din context, aproape că fără evitare va duce la o interpretare greșită.

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt cele trei etape ce reprezintă o metodă eficientă de studiere a Scripturii? Explicați fiecare dintre aceste etape.

2. Ce întrebări pot fi puse textului, pentru a înțelege cum să-l aplicăm în practică?

3. Ce importanță are contextul în interpretarea unui anumit text din Scriptură? Aveți exemple de interpretare greșită a versetelor, separate de context?

4. De ce nu este întotdeauna corect de a ne apropia de un anumit text biblic cunoscut, având sentimentul că el ne este absolut clar?

Motive de rugăciune

Lăudați-L pe Dumnezeu pentru Cuvântul Său și pentru posibilitatea de a studia Biblia.

Rugați-L pe Domnul să vă ajute a auzi și a înțelege ceea ce El dorește de la voi.

Rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute a-L cunoaște pe El și Cuvântul Său și mai bine; de a fi niște martori adevărați în familia dvs., printre prieteni și printre cei care nu-L cunosc pe El.

Temă de casă. De memorat Iac.1:22.

De citit Genesa, cap. 1-11.

GENESA – CARTEA ÎNCEPUTURILOR

Scopul lecției: Să demonstrem importanța și actualitatea cărții Genesa.

Pasajul biblic: „Acele lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11).

Cartea Genesa e cartea începuturilor. Tot ceea ce aflăm în această scriere e de maximă importanță pentru noi. Anume prin ea Dumnezeu ne revelează adevărurile fundamentale, necesare pentru o înțelegere și trăire corectă a vieții noastre pământești. O multitudine de teme importante pentru viață ni se descoperă anume așa cum ele au fost inițial stabilite de către Dumnezeu.

Primul început, descris în cartea Genesa – apariția lumii. Acestei teme îi este dedicat doar un capitol și jumătate, dar câte lucruri de preț aflăm despre caracterul lui Dumnezeu și despre metodele Sale de a acționa.

Aici Domnul ne vorbește despre om – cum a fost la început și cum se dovedește a fi acum. Aceasta ne va ajuta să ne înțelegem pe noi înșine.

El ne vorbește despre păcat. Cunoașterea originii păcatului ne va ajuta să înțelegem cum acționează acesta asupra noastră și astăzi.

Dumnezeu ne istorisește despre începutul relațiilor Sale cu omul și aceasta ne va ajuta, de asemenea, să vedem în mod clar cum El comunică cu noi.

În conflictul dintre Cain și Abel descoperim cum a luat naștere o asemenea neînțelegere și începem să realizăm, astfel, problema conflictelor ce le experimentăm în prezent.

În capitolele 6-9 citim despre prima catastrofă globală – potopul. Și

prin această narațiune ni se conturează tabloul salvării: mântuirii. Datorită credinței lui Noe Dumnezeu l-a salvat de la pieire. Și noi, dacă vom avea credință, vom fi, de asemenea, salvați de moartea, cauzată de păcat.

În următoarea parte a acestei cărți descoperim povestiri succesive ce ne relatează, că în cele din urmă, Persoana cea mai importantă pe arena desfășurării acțiunilor este Dumnezeu. Oare putem să ne îndoim de faptul, că El și astăzi ca și mai înainte se află pe primul-plan?

Sarcina dvs. acum este de a începe să citiți cartea Genesa. Pe parcursul lecturii puneți-vă întrebări, ca de exemplu: „Ce însemna aceasta în acele timpuri? Ce semnifică aceasta în prezent? În ce mod aceasta trebuie să îmi schimbe modul de gândire și viața?”

Întrebări pentru discuție

1. Explicați, de ce este important să studiem cartea Genesa?

2. Care sunt temele importante ce le puteți evidenția, studiind primele 11 capitole ale cărții Genesa?

3. Spuneți-ne, la ce concluzii ați ajuns, studiind primele două capitole ale cărții Genesa?

4. În ce mod putem face legătură între istoria despre Noe și Vestea Bună a mântuirii din Noul Testament?

Motive de rugăciune

Mulțumiți-I Domnului pentru acele descoperiri, ce vi le oferă astăzi prin studierea Bibliei.

Rugați-L ca adevărul Său mai mult și mai mult să vi se reveleze, transformându-vă lăuntru.

Temă de casă. De memorat 1Corinteni 10:11.
De citit Genesa, cap.1.

POATE FI OARE CREDIBILĂ ISTORIA CREAȚIEI?

Scopul: Să înțelegem ce corelație poate exista între știință și istorisirea biblică despre creație.

Pasajul biblic: „*La început, Dumnezeu a făcut cerurile și Pământul*” (Genesa 1:1).

Biblia începe cu istoria creației (Gen. 1). Deși acest eveniment a fost nespus de important, însăși narațiunea despre creație ocupă doar un capitol și jumătate. Cum credeți, de ce? După cum am menționat în capitolul anterior, această carte a fost scrisă nu doar pentru a ne relata ce și cum s-a întâmplat, ci pentru ca noi să înțelegem realitatea tuturor lucrurilor în prezent.

Referitor la creație există două extreme.

În primul rând, există poziția ce susține că istoria creației, descrisă în cartea Genesa, nu este veridică din punct de vedere științific și, astfel, Biblia nu poate fi Cuvântul inspirat de Dumnezeu.

Altă extremă o reprezintă poziția ce afirmă că întrebarea „Este oare Biblia veridică din punct de vedere științific?” în esență, nu este corectă, ci trebuie formulată în felul următor: „Este oare știința, din punct de vedere biblic, veridică?” Cei care sunt adepții acestei opinii susțin: „Biblia nu poate fi supusă cercetării. Se testează știința.”

De fapt, întrebarea constă în următoarele: „Sunt oare în concordanță Biblia și știința, privind apariția lumii?”

Este necesar să abordăm unele lucruri dintr-o anumită perspectivă. În primul rând, însăși natura științei nu oferă spațiu credinței în Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că un savant nu poate fi și un credincios convins. Însă, știința în sine este o cercetare a unor date ori fenomene, ce pot fi urmărite, măsurate în mod obiectiv sau demonstrate. Ea se bazează

pe experimente, concluzii și aplicații. Ea se verifică și e verificabilă. Conform naturii Sale, Dumnezeu nu se încadrează într-un asemenea gen de cercetare. Este imposibil să te apropii de Dumnezeu doar – prin intermediul metodelor de experimentare științifică. Noi trebuie să înțelegem că Domnul nu este pe potriva studiului științific. El nu poate fi măsurat sau demonstrat. Știința are puține tangențe cu subiecte ce țin de credință. Ea nu poate demonstra sau respinge existența Celui Preaînalt.

Știința nu poate demonstra sau respinge existența lui Dumnezeu.

Calea unică de a veni la Dumnezeu este prin credință, după cum este scris: „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Noi citim următoarele: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și Pământul” (Genesa 1:1) și, în continuare: „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor” (Genesa 1:2).

Biblia ne spune că Duhul Domnului a început să miște deasupra acestei creații, dezvoltând-o, lucrând asupra ei și schimbând-o. De exemplu, în Gen. 1:9 se menționează: „Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul!” Și așa a fost.”

Dumnezeu nu a spus: „Să fie uscatul.” Uscatul nu a fost creat în acest moment. Probabil, el deja a fost creat în primul act al creației, dar se afla sub apă. Prin acest verset descoperim existența uscatului. Este interesant că savanții sunt încrezuți de faptul că întreg Pământul cândva se afla sub apă.

Cuvântul „bara” sau „a crea” semnifică „a face ceva din nimic”. În relatarea biblică despre creație acest cuvânt a fost folosit doar de trei ori (Gen. 1:1, 21, 27). La început Dumnezeu a creat (Gen.1:1). Primul act „bara” a cauzat apariția Universului, a Pământului și a lumii vegetale.

Alte cuvinte, utilizate în versetele 2 și 20 se deosebesc de acesta. Sunt cuvinte ce indică o schimbare a tot ceea ce există deja. Următorul act al creației a avut loc în apă. În versetul 21 citim: „Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele,

după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune”.

Aici, din nou, se observă acordul între istorisirea biblică și știință. Se pare că învățații sunt total încrezuți de faptul, că viața animală a apărut în apă și anume despre aceasta ne relatează istoria creației.

Următorul act „bara” îl descoperim în versetul 27: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

Cartea Genesa ne relatează despre începutul a tot ceea ce există în univers. Totuși, după aceste măsuri întreprinse inițial în procesul creației, Duhul Domnului dezvoltă și schimbă ceea ce a fost creat deja. Aceasta corespunde acelor concluzii, pe care le-au formulat savanții referitor la dezvoltarea formelor de viață și în această relație descoperim o paralelă cu gândirea evoluționistă.

Cu toate acestea, sunt trei chestiuni cu care creaționiștii și evoluționiștii nu sunt de acord totalmente. Ele pot fi concentrate în trei întrebări: „Cum a început totul? Cum viața vegetală a devenit viață animală? În ce mod viața animală s-a transformat în viață umană?” Știința nu are răspunsuri clare la aceste întrebări. Totuși, Genesa ne oferă un asemenea răspuns și acesta este simplu: “bara” – Dumnezeu a creat.

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt cele două extreme existente, privitoare la întrebarea creației?

2. Cum credeți, trebuie să încercăm pe cale științifică să demonstrăm existența lui Dumnezeu?

3. Care sunt cele trei întrebări esențiale la care evoluționiștii așa și nu pot răspunde?

4. Cum credeți, de ce Dumnezeu atât de puțin vorbește despre proveniența lumii?

5. Care e diferența între sensul cuvântului “bara” – “a crea” și cuvântul “a face”?

6. Despre care trei acte ale creației “bara” se vorbește în primul capitol al cărții Genesa?

7. Ce paralele pot fi remarcate între relatarea despre creația lumii și cuvintele lui Cristos, privind necesitatea nașterii din nou?

Motive de rugăciune

Slăvit fie Dumnezeu pentru creația Sa minunată, pentru mila și harul Său.

Rugați-L să vă întărească în credință și să vă arate planul Său cu privire la voi pentru timpul de studiu și pentru întreaga voastră viață. Ulterior, rugați-L să vă dea curaj pentru ascultare.

Temă de casă. De memorat Gen.1:1.

De citit Gen. cap. 2.

CREAREA OMULUI

Scopul lecției: Să înțelegem scopul lui Dumnezeu în crearea omului.

Pasajul biblic: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Genesa 1:27).

Am parcurs succint întrebările privitoare la proveniența universului ca un tot întreg; iar acum să trecem la studiul unor acte separate ale creației. În acest capitol vom studia ce vorbește cartea Genesa despre apariția omului. Rețineți, scopul cărții Genesa este de a ne prezenta cum era starea lucrurilor în trecut pentru a putea înțelege cum este acum. Când abordăm subiectul privitor la provenirea omului, ne apropiem de un subiect ce relatează despre noi înșine. Ce ne spune cartea Genesa despre scopul lui Dumnezeu în procesul creării omului? Haideți să începem cu lectura, privind faptul cum au început să existe bărbatul și femeia.

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot Pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe Pământ” (Genesa 1:26). Așadar, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său; El l-a făcut după chipul lui Dumnezeu. Și Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a spus: „...Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți Pământul...” (Genesa 1:28). Apoi Domnul Dumnezeu a spus: „ ... Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Genesa 2:18). „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om...De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (vezi Genesa 2:21-22, 24).

După chipul lui Dumnezeu

Primul lucru care e de remarcat în acest pasaj este faptul că omul e creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Aceste cuvinte ne sunt cunoscute, dar ce semnifică ele, de fapt? Întrucât, Dumnezeu este Duh, El nu are trup, de aceea, afirmația respectivă nu se referă la aspectul nostru exterior. Dar aceasta indică faptul, că noi posedăm și abilități spirituale. Anume în această privință noi suntem asemenea lui Dumnezeu. Desigur, în capitolul 3 al cărții Genesa vedem cum această asemănare cu Cel Preaînalt este denaturată când Adam și Eva păcătuiesc. Începând din acest moment, problema fundamentală ce o abordează Scriptura este “refacerea” chipului lui Dumnezeu în om. În capitolele 1 și 2 ale cărții Genesa omul este prezentat așa cum a fost creat și cum trebuie să fie conform planului lui Dumnezeu. Capitolul 3 din Genesa ne prezintă cum este omul acum.

Bărbatul și femeia

O altă concluzie pe care o putem formula referitoare la crearea omului este că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia. El i-a trimis lui Adam un somn adânc, apoi a luat una din coastele sale și a creat-o din ea pe femeie. Acesta e un simbolism minunat! Domnul nu a făcut femeia din capul bărbatului, ca ea să-l poată conduce; El nu a creat-o din picioarele sale, ca să-i slujească. Dumnezeu a creat femeia din coasta bărbatului, ca ea să fie aproape de inima lui.

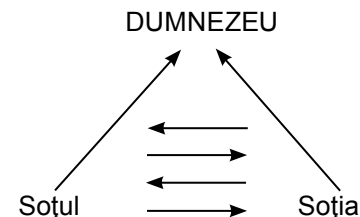
Aici este important să observăm că atunci când Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, El a fondat cea mai importantă instituție ce există astăzi pe Pământ – familia. Când Domnul a creat bărbatul și femeia, planul Său era de a-i uni în parteneriat, ca să poată deveni părinți și să aducă pe lume copii, care cândva, de asemenea, să devină partenerii cuiva și la rândul lor să nască copii și aceștia, la fel vor fi partenerii cuiva, și, apoi, părinți. Aceasta este o legitate măreață a vieții, ce se manifestă prin naștere, dezvoltare, dând orientare întregului neam omenesc.

Parteneriatul dintre bărbat și femeie – o parte nespuse de importantă a Legii fundamentale dumnezeiești cu privire la viață. Anume, de aceea, Domnul a creat bărbatul și femeia.

Priviți la triunghiul, în vârful căruia se află Dumnezeu, în colțul de jos

din partea stângă – bărbatul, iar în colțul de jos din dreapta – femeia. Dacă bărbatul are relații cu Dumnezeu și femeia are relații cu același Dumnezeu, atunci în măsura în care acest bărbat și această femeie se apropie de Cel Preasfânt, ei se apropie și unul de celălalt.

În procesul studierii temei căsătoriei, conform cărții Genesa, veți observa – căsătoria este o relație exclusivă, ce are două părți. Căsătorindu-se, omul îl lasă pe tatăl său și pe mama sa. El exclude din sfera priorităților sale familia, în care s-a născut și a trăit douăzeci sau treizeci de ani. Tot restul vieții el va trăi doar cu soția sa. Femeia trebuie să se dedice, de asemenea, exclusiv în relație cu soțul ei. Astfel este proiectul lui Dumnezeu, privind căsătoria.

Întrebări pentru discuție

1. Ce înseamnă cuvintele, privind crearea omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu?

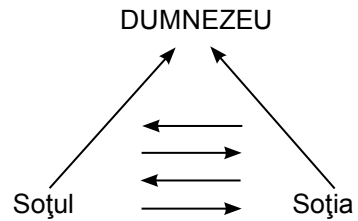
2. Ce rol are unitatea spirituală într-un cuplu conjugal?

3. Ce trebuie să se schimbe în viața tinerilor căsătoriți în relația cu părinții lor?

4. Cum explicați următoarea schemă?

Motive de rugăciune

Rugați-vă și mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru faptul că v-a creat și dorește să aibă relație cu voi.

Rugați-L pe Domnul să vă ajute a-L cunoaște mai bine și să vă dea putere de a-L urma în fiecare zi.

Temă de casă. De memorat Gen.1:27.
De citit Gen. cap. 3.

UNDE EȘTI?

Scopul: Să înțelegem cum a intrat păcatul în această lume.

Pasajul biblic: „Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol și m-am ascuns.” Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” (Genesa 3:9-11).

Unul dintre cele mai cunoscute capitole ale cărții Genesa este capitolul trei, în care ni se spune cum Adam și Eva au mâncat din fructul interzis. Capitolul 2 ni-l prezintă pe om așa cum a fost creat. Ne este arătată intenția Domnului referitor la faptul cum ar fi trebuit să fie viața sa. Capitolul trei ne prezintă păcatul – cum a fost atunci și cum este astăzi. Vedem cum Adam și Eva sunt puși înaintea aceleiași alegeri înaintea căreia ne aflăm și noi de multe ori în fiecare zi: de a merge pe calea Domnului ori să procedăm cum voim? Dumnezeu ne-a înzestrat cu dreptul unei libere alegeri. Din acest motiv noi putem atât să împlinim voia lui Dumnezeu, precum și să procedăm conform voii noastre personale.

Capitolul trei descrie cum această criză a avut loc pentru prima dată. Cum a avut loc confruntarea dorințelor umane și dorințelor divine, ca să putem înțelege cum și de ce aceasta se întâmplă astăzi și în viața noastră. Împrejurările sunt descrise puțin mai înainte: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului” (Genesa 2:8-9).

La o anumită etapă a istoriei, oamenilor le-a venit ideea că pomul interzis a fost măr, cu toate acestea, merele nu sunt amintite nici aici, nici

în capitolul 3. Noi citim despre Pomul Vieții și despre Pomul Cunoștinței Binelui și Răului.

Înainte de a continua, este necesar să menționăm că aceasta e o povestire istorică, dar în același timp și alegorică. Alegoria este o narațiune în pilde, care conține o semnificație ascunsă, completând sensul ei direct sau istoric; de obicei, o asemenea narațiune este instructivă din punct de vedere moral.

Citind descrierea Grădinii Eden, vedem că Dumnezeu intenționa să satisfacă nevoile oamenilor în acest loc. Observați că înainte de toate acești pomi erau plăcuți la vedere; apoi, ei trebuiau să satisfacă necesitățile lor de hrană; în final, ei trebuiau să le mențină viața. Dar acolo, de asemenea se afla Pomul Cunoștinței, din roadele căruia Dumnezeu le-a interzis să mănânce.

În capitolul trei, în care este descrisă căderea în păcat, puteți observa cum se schimbă prioritățile. În loc de a pune pe primul loc vederea, pe al doilea – hrana, pe al treilea – viața, iar cunoașterea să nu fie inclusă niciodată în lista priorităților, ei au pus pe primul loc hrana, apoi – vederea, ulterior – cunoașterea, însă ei așa și nu au primit niciodată viața. Dimpotrivă, lor le-a revenit moartea spirituală. În Deuteronom 8:3 este scris: „...că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului...” Noi nu trăim cu adevărat dacă pur și simplu zi de zi căutăm mijloace de a ne împlini nevoile noastre sau de a ne satisface dorințele. Conform acestui verset, o viață adevărată provine din ascultarea de fiecare cuvânt ce iese de buzele lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu i-a așezat pe Adam și Eva în grădină, S-a îngrijit de tot ce a fost necesar, de ceea ce ei vreodată ar fi putut să aibă nevoie. Dumnezeu cunoștea nevoile lor, deoarece El i-a creat. Întrucât El ne-a creat pe noi, cunoaște, de asemenea, nevoile noastre și intenționează să le satisfacă.

Vă puteți pune întrebarea de ce ochiul se află pe primul loc în lista priorităților. Când Scriptura vorbește despre ochi, ea de cele mai multe ori nu se referă la el ca și organ al vederii. De exemplu Isus a spus: „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” (Matei 6:22-23). Isus nu vorbea despre vederea fizică. El vorbea despre faptul cum ne raportăm la lucruri, despre relația noastră, despre atitudinea noastră față de viață. Atunci când Dumnezeu

a atribuit o așa mare însemnătate faptului, că Grădina Eden era plăcută la vedere, prin aceasta El cu adevărat a intenționat să spună, că pentru a-și satisface una dintre cele mai mari nevoi ale lor, oamenii trebuiau să privească la El. Cea mai mare nevoie pe care o aveau ei și cea mai mare nevoie pe care o avem noi – este de a învăța să privim la ceea ce ne înconjoară așa cum o vrea Dumnezeu.

Cu toate acestea, în capitolul dat ne este prezentat încă un tablou. După ce Adam și Eva au fost ispitiți, noi citim că: „*Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”*” (Genesa 3:8-9).

Este interesant că Dumnezeu are acest dialog cu Adam și Eva, punând întrebări. Desigur, El cunoștea răspunsurile, dar punea aceste întrebări, deoarece Adam și Eva nu știau anumite lucruri. Când Domnul a întrebat: „Unde ești?”, de fapt, El a întrebat: „De ce te ascunzi de Mine?”

A doua întrebare a lui Dumnezeu, ce a urmat după recunoașterea lui Adam, că s-a ascuns, fiindcă era gol, sună astfel: „*Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”*” (Genesa 3:11). Adam și Eva nu au ascultat de Dumnezeu și acum se ascundeau prin tufișuri, acoperindu-se cu frunze de smochin.

Dacă aveți neplăceri, întrebați-vă pe voi înșivă: „Nu am mâncat eu oare din pomul interzis? Nu am neglijat eu oare Cuvântul lui Dumnezeu și nu l-am încălcat oare? Nu ignor eu oare călăuzirea Sa în viața mea?”

Încă o întrebare a Celui Preasfânt: „Ce ai făcut?” – este adresată Evei, și duce la mărturisire, deși răspunsul seamănă mai mult cu un pretext. Una dintre semnificațiile cuvântului „a mărturisi” – „a spune unul și același lucru”. Literalmente, mărturisirea înseamnă pur și simplu a fi de acord cu Dumnezeu referitor la aprecierea faptelor proprii. Domnul dorea ca Eva să-l povestească despre ceea ce a săvârșit, ca împreună să se lămurească cu privire la ceea ce s-a întâmplat. Aceasta este ceea ce Dumnezeu dorește, de asemenea și de la noi. El vrea ca noi să recunoaștem ce am făcut și să ne raportăm corect la faptele noastre.

Capitolul 3 al Genesei – o narațiune despre aceea, cum doi oameni au păcătuit și cum Dumnezeu a procedat cu ei. Dar acesta este, de asemenea, tabloul tuturor care au păcătuit, el ne prezintă cum Dumnezeu procedează cu noi, dacă ne ascundem de El când păcătuim. Acesta este

tabloul păcatului și al urmărilor lui, însă, la fel, un tablou ce ilustrează faptul cum Dumnezeu îl caută pe păcătos și îi oferă noi posibilități de a avea părtășie cu el.

Întrebări pentru discuție

1. În ce anume a constat păcatul lui Adam și al Evei?

2. În ce mod neascultarea lor influențează asupra vieții voastre?

3. Ce întrebări importante i-a pus Dumnezeu omului în capitolul trei din Genesa?

4. Cum credeți, de ce Dumnezeu a pus întrebări omului?

5. În ce mod întrebările lui Dumnezeu din Gen. cap.3 ne pot fi de ajutor nouă astăzi în lupta cu ispitele?

Motive de rugăciune

În rugăciune recunoașteți-l lui Dumnezeu că nu aveți acele relații cu El, pe care ar trebui să le aveți.

Rugați-L pe Dumnezeu să vă dea putere de a spune „nu” poftelor ochilor, dorințelor trupești și mândriei vieții.

Temă de casă. De memorat Gen. 3:9-11.
De citit Gen. cap.4.

UNDE ESTE FRATELE TĂU?

Scopul: Să cunoaștem câteva cauze ale conflictului și posibilitățile soluționării lui.

Pasajul biblic: „Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești” (Genesa 4:6-7).

Unul dintre cele mai importante mesaje ale Bibliei este acela că omul trebuie să se împace cu Dumnezeu. Cel Preaînalt a început să pregătească posibilitatea împăcării imediat după ce a fost comis primul păcat. În Gen. 3:15 apare prima prorocie mesianică ce proclamă viitoarea biruință a lui Mesia asupra Satanei.

Însă, au fost atâtea urmări negative! În primul rând, neamul omenesc a fost separat de Dumnezeu. În continuare, în capitolul 4, citim despre încă o urmare a căderii în păcat – conflictul. Domnul ne descrie conflictul, cum a fost, pentru a înțelege ce reprezintă conflictul în sine astăzi. Noi deseori suntem în conflict cu noi înșine, cu soții, copiii și cu părinții. Ne confruntăm cu diferite conflicte la serviciu, dar, de asemenea – nu vom uita faptul, că suntem martori ai conflictelor dintre popoare. Conflictul este una dintre problemele colosale. În capitolul 4 al cărții Genesa descoperim câteva cauze ale conflictului, dar de asemenea, câteva soluții care îl pot atenua. Genesa ne oferă această informație, povestindu-ne despre doi frați.

Numele acestora ne sunt foarte cunoscute – Cain și Abel. Odată, lui Cain i-a venit ideea de a aduce o jertfă lui Dumnezeu. Întrucât el era agricultor, l-a adus Domnului o jertfă conform modului activității sale. Fratele său, Abel era cioban și a adus o jertfă dintre animale. Jertfa lui

Abel a fost plăcută lui Dumnezeu, iar jertfa lui Cain – nu.

Mulți oameni consideră în mod greșit că jertfa lui Abel a fost plăcută, deoarece aceasta a fost o jertfă dintre animale. Însă despre aceasta nu este scris în text. Jertfa lui Abel a fost plăcută lui Dumnezeu, fiindcă el însuși era plăcut Domnului. Jertfa lui Cain nu a fost plăcută, deoarece el însuși nu se dovedise a fi astfel (Gen. 4:6-7).

Dacă veți studia cu atenție istoria lui Cain și Abel, veți observa ceea ce nu se menționează în ea. Lui Cain nu i s-a spus să aducă o jertfă animală. De fapt, în cartea Levitic se menționează că oamenii trebuiau să aducă jertfe de cereale sau daruri din ceea ce ei înșiși au crescut. În acest fel tipul jertfelor nu a fost o chestiune importantă în această istorie; importanți sunt oamenii în sine. Însuși Cain nu a fost plăcut și atunci când realizează acest fapt, este cuprins de mânie și cade în depresie.

Dumnezeu îl întreabă pe Cain ca și pe părinții lui altă-dată: „...Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața?” (Genesa 4:6). Desigur, Cel Preasfânt cunoaște răspunsurile și la aceste întrebări. Dar, se pare că inima îndărătnică a lui Cain nu accepta mesajul Domnului, de aceea, Dumnezeu continuă: *”Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pânzește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.”* (Genesa 4:7). Este tragic faptul că tânărul Cain nu reușește să stăpânească păcatul. În versetul 8 citim că într-un acces de furie el îl omoară pe fratele său.

Și din nou urmează întrebările: ”Unde este fratele tău? Ce ai făcut?” Iar Cain, continuând să se împotrivescă, refuză să-și recunoască păcatul până în momentul, când Dumnezeu nu-i spune în mod clar că El deja cunoaște ceea ce s-a întâmplat (Gen. 4:9-10).

În capitolul 3 Domnul a întrebat: „Unde ești?” În capitolul 4 întrebarea sună astfel: “Unde este fratele tău?” Punând această întrebare, Dumnezeu a încercat să-l facă pe Cain să înțeleagă ce s-a întâmplat, că el și-a revărsat furia asupra unui om nevinovat și că, de fapt, el ca și mai înainte era mânios. Acțiunile sale nu au rezolvat nimic; în schimb, ele și mai mult au înrăutățit situația.

Dacă ne vom întoarce puțin înapoi, vom vedea că versetul 7 este, într-adevăr, versetul-cheie al acestei istorii. El abordează miezul conflictului și propune soluția: dacă faceți ceea ce este corect, veți fi plăcuți Domnului, vouă înșivă, și nu va trebui să vă croiți drum prin viață, distrugându-i pe acei care fac ceea ce este plăcut. În Scriptură există un pasaj, care poate

fi comparat cu istoria lui Cain și Abel. Acesta se află în Predica de pe Munte, în primele cinci versete ale capitolului 7 din Evanghelia după Matei. Isus întreabă despre fărnici. El îi întreabă de ce sunt atât de critici și cum pot spera să obțină ceva cu o asemenea atitudine. El folosește o ilustrație prin care îi aseamănă cu niște oameni care caută paiul în ochiul altora, în timp ce în ochiul lor sunt niște bârne întregi.

Mulți oameni consideră că acest pasaj ne învață să nu-i judecăm pe alții. Dar, de fapt, Isus a dorit să spună ceea ce Dumnezeu a încercat să-i spună lui Cain: „Tu abordezi problema incorect. Încetează să te deranjezi de fratele tău, mai bine uită-te la tine însuși.”

Slăvit fie Dumnezeu că odată cu moartea lui Abel nu a „murit” și bunătatea. Cu două generații mai târziu oamenii încep să comunice cu Domnul prin rugăciune (Gen.4:26).

Din când în când noi toți ne confruntăm cu conflicte. Uneori nu suntem noi cauza lor, iar altele – suntem. Dar oricând nu ați fi atrași într-un conflict, străduiți-vă să vă controlați emoțiile pentru a înțelege în ce constă, de fapt, problema. Și apoi, după cum recomandă Gen. 4:7, faceți ceea ce îi este plăcut lui Dumnezeu și vă va fi mai ușor să depășiți conflictele apărute.

Întrebări pentru discuție

1. Ce a avut în vedere Dumnezeu când a rostit cuvintele scrise în Gen. 3:15?

2. Cum credeți, de ce Dumnezeu nu a acceptat jertfa lui Cain?

3. Cu ce scop Dumnezeu l-a întrebat pe Cain: „Unde este fratele tău?”

4. În ce caz Dumnezeu nu acceptă jertfa noastră (fie lucruri materiale, timp sau muncă fizică) ?

5. Dacă v-ați mâniat vreodată, împărtășiți-vă experiența, ați putut oare la timp să vă descurcați cu emoțiile ce v-au copleșit? Dacă da, atunci în ce mod?

Motive de rugăciune

Rugați-vă ca Dumnezeu să vă ajute să construiți relații corecte cu cei din jur.

Ca să fiți atenți, privind ceea ce se întâmplă în inima voastră și să puteți la timp a vă împotrivi gândurilor și faptelor păcătoase.

Temă de casă. De memorat Gen. 4:6, 7.
De citit Gen. cap. 5 - 26.

PĂRINTELE CREDINȚEI

Scopul: Să înțelegem importanța credinței pe baza credinței lui Avraam.

Pasajul biblic: „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Acum ne-am apropiat de cel mai mare compartiment al cărții Genesa, care se referă la trei personaje biblice renumite: Avraam, Iacov și Iosif. Rețineți, multitudinea informațiilor despre un anumit personaj sau eveniment ne comunică numeroase lucruri despre el. Tema principală a acestei secțiuni a cărții Genesa, în care se narează istoria lui Avraam, este credința. Dumnezeu vrea ca pe măsură ce studiem următoarele câteva capitole să înțelegem ce reprezintă în sine credința în acea perioadă și ce reprezintă ea acum.

Capitolul 11 al Epistolei către Evrei, care este cunoscut ca și capitolul credinței, ne vorbește referitor la aceasta următoarele: „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (v.6).

Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem importanța credinței, de aceea, El ne prezintă istoria unei persoane cu numele Avraam. În Noul Testament acesta este amintit mai des decât orice alt personaj biblic și de fiecare dată – având legătură cu credința. Dacă doriți să înțelegeți ce este credința, trebuie să faceți cunoștință cu Avraam.

Numele său

Acest om reprezintă o definiție vie a credinței. Când îl întâlnim pentru prima oară (Gen.11), el poartă numele „Avram” („tatăl este înălțat”). Ulterior, Dumnezeu îi dă un nume nou „Avraam” – „părintele unei mulțimi”. Este de-a dreptul un nume ironic pentru un bărbat ce nu avea copii, fiind în vârstă de 75 ani! Cu toate acestea, Dumnezeu i-a spus lui Avram: *„Îți voi face sămânța ca pulberea Pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea Pământului și sămânța ta va putea să fie numărată”* (Genesa 13:16). Avram cu adevărat s-a supus fiecărei porunci divine, mai bine zis în majoritatea cazurilor (vedeți Gen.16) și noi putem presupune că el s-a încrezut în Dumnezeu în această privință.

Altarele sale

Meditând asupra chemării, noi, de obicei, ne gândim la chemarea pe câmpul de misiune ori la slujirea într-o biserică sau într-o organizație. Dar ne gândim noi oare la chemarea însăși din partea lui Dumnezeu? Ce ar fi fost, dacă Domnul v-ar fi rugat să mergeți în pustiul nepopulat, fără a vă spune de ce și cu ce scop? Anume aceasta s-a întâmplat cu Avram, când avea 75 ani (Gen.12:1-4). Dumnezeu l-a chemat pe Avram să-l lase pe tatăl său, țara sa natală și toate rudele sale, și să meargă într-o pustie, unde nu rodește nimic.

Această istorie are două părți, ca și orice altă narațiune, prezentată de Tatăl Ceresc: partea lui Dumnezeu și partea omului. Pentru a remarca partea Domnului, urmăriți cum S-a descoperit Dumnezeu lui Avram. Cel Preasfânt i s-a arătat lui Avraam de opt ori. Anume Dumnezeu a fost inițiatorul relațiilor și așa se întâmplă în orice relație dintre Dumnezeu și om. În Epistola către Romani 3:11 Pavel scrie că *„nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu”*. Numai Domnul îl caută pe om. Dacă se pare că omul îl caută pe Dumnezeu, de fapt, el doar răspunde chemării Celui Preaînalt, Care îl caută. Dumnezeu întotdeauna este inițiatorul relațiilor.

Partea umană a relațiilor sau răspunsul lui Avram la chemarea lui Dumnezeu este prezentat prin patru altare, pe care Avram le-a construit. Primul altar a fost ridicat lângă stejarul lui More, unde Domnul i s-a arătat lui Avram și i-a spus: *„...Toată țara aceasta o voi da seminței tale...”* (Genesa

12:7). Cuvântul „More” tradus din ebraică înseamnă „învățător”. Acest prim altar al lui Avram poate fi numit „altarul răspunsului”, întrucât el a fost zidit ca și răspuns lui Dumnezeu, Care l-a chemat să meargă în pustie.

Al doilea altar al său a fost construit între Ai și Betel. „Betel” în ebraică înseamnă „casa lui Dumnezeu”. Întrucât Dumnezeu nu avea o casă în acest loc, posibil, acest cuvânt semnifică: „locul unde se află Dumnezeu”. „Ai” înseamnă „grămadă de dărâmături”, „ruine”. În Epistola către Romani 6:23 este scris: *„... plata păcatului este moartea”* și anume aceasta ne prezintă denumirea orașului respectiv. În partea de Est a orașului Ai erau amplasate Sodoma și Gomora. La cel dintâi altar al sau Avram a spus următoarele: „Învață-mă”. Prin amplasarea celui de-al doilea altar el demonstrează că încă nu a hotărât cum să răspundă la ceea ce-l învață Dumnezeu.

Avram părăsește cel de-al doilea altar și pleacă spre Sud (în sens geografic și spiritual). Îi cere soției sale să spună tuturor că ea este sora lui, ca bărbații egipteni să nu-l omoare cu scopul de a o câștiga pe ea. Avram se confruntă cu mari dificultăți și se pare că, din punct de vedere spiritual, nu e în largul său.

După această întâmplare Avram s-a întors la locul unde și-a zidit primul său altar și a chemat numele Domnului. După această închinare sinceră el i-a propus lui Lot să se despartă de el. Scriptura nu ne menționează despre ce au vorbit ei, dar pare a fi adevărat faptul că Avram i-a arătat lui Lot că el nu intenționa să-l ia cu sine la primul loc de închinare. Ulterior, în această narațiune descoperim că Lot avusese rădăcini puternice în orașele împresurate de păcat, Sodoma și Gomora.

Lot s-a îndreptat spre Est; Avram și-a ținut calea spre Vest și a ridicat cel de-al treilea altar al său în locul, numit Hebron. Cuvântul „Hebron” semnifică „părtășie”. Dacă primul altar afirma: „Învață-mă”, iar cel de-al doilea altar ne spunea: „Eu nu sunt încrezut” ori „Sunt la răscruce”, atunci acest altar ne mărturisește: „Doamne, eu vreau să Te cunosc”. Îl vom numi „altarul relației reciproce”.

În primele două capitole, ce ne relatează istoria lui Avram (vezi Gen. 12-13), se menționează că el a zidit trei altare. Următorul altar el îl va zidi mai târziu (vezi Gen. 22). Ce s-a întâmplat oare în perioada dintre zidirea celui de-al treilea și al patrulea altar?

Atunci când Avram a spus: „Doamne, eu vreau să Te cunosc” – posibil, Dumnezeu i-a răspuns: „Avram, dacă dorești să ai părtășie (relație) cu Mine, atunci trebuie să faci ca Eu să fiu Cel mai important în viața ta. Până

când Eu nu voi deveni pentru tine însăși viața ta, nu Mă vei înțelege”. Însă, în viața lui Avram erau multe lucruri, la care el nu dorea să renunțe, iar acestea îl acopereau pe Dumnezeu.

În capitolul 16 al cărții Genesa citim despre aceea cum Avram și Sara erau tulburați de faptul cum Dumnezeu intenționa să-Și împlinească promisiunea – de a-i da lui Avram un urmaș –astfel, ei hotărâsc să-L ajute la aceasta. La propunerea soției sale, Avram are relație cu o slujitoare egipteană a Sarei pe nume Agar (Gen. 16:1-4). Rodul acestei relații a fost fiul Ismail, care este părintele arabilor. În prezent, în Orientul Apropiat nu ar fi criză, dacă Avram nu hotărâra că Dumnezeu are nevoie de ajutorul lui.

Cel de-al treilea altar – altarul relațiilor – privește relațiile pe verticală și orizontală. Ele sunt inseparabile. Ca Avraam să-L poată cunoaște pe Dumnezeu, Cel Preainalt trebuia să ocupe locul central în toate relațiile sale. Domnul trebuia să-i vorbească lui Avraam cu privire la Lot, ca acesta (Lot) să fie exclus din viața sa. Lot simbolizează acea categorie de oameni pe care îi acceptăm în viața noastră, dar cu care Domnul nu vrea să avem legătură. Avraam, de asemenea, a fost nevoit să-l excludă din viața sa pe Ismail. Ismail simbolizează următoarele: în viața spirituală cel mai mare dușman al perfecțiunii este mediocritatea, cu alte cuvinte cel mai mare dușman al unui lucru bun - este ceva bunișor (atrăgător). Dumnezeu i s-a descoperit lui Avraam și i-a poruncit să-l alunge pe Ismail. Domnul îi înlătură din viața lui Avraam, unul câte unul, pe toți acei oameni care pretindeau să ocupe primul loc în viața sa.

Sara – o problemă de alt tip. Ea îi întruchipează pe acei oameni, pe care Dumnezeu ni-i dă, însă în care nu vedem călăuzirea divină. Domnul a trebuit de două ori să i se arate lui Avraam, vorbindu-i cu privire la Sara. Descoperindu-i-se a doua oară, El i-a spus: „...Să nu mai chemi Sarai pe nevasta ta, Sarai; ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea...” (vezi Genesa 17:15-16). Auzind aceasta, Avraam s-a aruncat cu fața la Pământ și a râs. Și Sara, auzind această veste, de asemenea, a început să râdă. Peste un an lui Avraam și Sarei li s-a născut un fiu și Dumnezeu le-a poruncit să-l numească Isaac, ceea ce în ebraică înseamnă “râs”. Domnul vroia ca acești “eroi ai credinței” să nu uite niciodată că au râs, atunci când El le-a vorbit că le va da un fiu.

În cele din urmă, când Isaac a devenit un tânăr, Avraam a construit cel de-al patrulea altar și acesta a fost cel mai important. El a fost zidit pe muntele Moria. “Moria” semnifică următoarele: “Iehova va purta de grijă”. Până atunci Avraam alegea locul pentru altar, însă acest altar se

deosebește de cele anterioare. De această dată Însuși Dumnezeu indică locul și numește jertfa – ea trebuie să fie Isaac.

Isaac – nu era doar un fiu născut la bătrânețe, al lui Avraam și al Sarei, ci de asemenea, era rezultatul a douăzeci și cinci de ani de credință. Și, iată, Dumnezeu vorbește contrar oricărei rațiuni sănătoase: „Eu vreau să ți-l iau”. Și Avraam îl conduce pe fiul său, având o intenție înfiorătoare de a împlini ceea ce Dumnezeu i-a poruncit. Însă, în ultimul moment, când și-a demonstrat în mod vădit supunerea, Dumnezeu trimite un berbec ca și înlocuitor al vieții lui Isaac (vezi Gen.22:1-19). Avraam a pus locului aceluia numele „Iehova ire”, ceea ce înseamnă „Domnul va purta de grijă”. Aceasta ne vorbește că pe muntele alegerii lui Dumnezeu, pe altarul denumit „Dumnezeu în primul rând”, Domnul a oferit rezultatul unei credințe de douăzeci și cinci de ani. Avraam nu l-a adus ca jertfă pe Isaac. Pe altarul „Dumnezeu în primul rând” Avraam a adus ca jertfă nu atât un berbec, cât (în sens spiritual) pe sine însuși.

Întregul conținut al Bibliei poate fi exprimat prin următoarele cuvinte: “Dumnezeu în primul rând”. Fie că este El Domnul vostru, fie că nu este. Ceea ce ține de Avraam, Domnul era Dumnezeul său.

Întrebări pentru discuție

1. De ce în Biblie se atribuie o atât de mare atenție credinței?

2. De ce Avraam este numit „părintele credinței”?

3. Cum este explicată în lecția – audio fraza: “Cel mai mare dușman al perfecțiunii poate fi mediocritatea” ?

4. Câte altare a zidit Avraam? Despre care altar ați reținut cel mai bine anumite reflecții? De ce ?

5. Ce concluzii puteți formula, privind istoria jertfirii lui Isaac?

Motive de rugăciune

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru exemplul credinței lui Avraam și rugați-L să vă întărească în credință, pentru a-L urma pe Domnul așa cum a făcut-o Avraam.

Rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute a trăiți așa, încât El să ocupe locul central în viața voastră și încredeți-vă totalmente în El în orice sferă a vieții voastre.

Temă de casă. De memorat Evrei 11:6.
De citit Genesa, cap. 27-33.

CINE EȘTI?

Scopul: Să aflăm cum vrea să ne vadă pe noi Dumnezeu.

Pasajul biblic: „Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față și, totuși, am scăpat cu viață” (Genesa 32:28, 30).

Istoria lui Iacov este de necrezut. Numele lui Iacov semnifică „cel ce ține de călcâi” și, de asemenea, „cel ce înșeală”, deoarece atunci când el și fratele său geamăn s-au născut, Iacov se ținea de călcâiul fratelui său, care ieșise cel dintâi din pântecele mamei sale. El și-a trăit viața în mod corespunzător cu semnificația numelui său. În familia lui existau două lucruri de valoare și Iacov și le-a înșușit pe ambele. Dreptul primului născut reprezenta moștenirea, care-i revenea fiului mai mare, iar binecuvântarea era făgăduința pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam și care a trecut la tatăl lor Isaac, apoi ea trebuia să treacă iarăși la fiul mai mare. Fratele lui Iacov, Esau, și-a vândut dreptul său de întâi-născut lui Iacov pentru o farfurie de supă, iar apoi Iacov l-a înșelat pe tatăl său și i-a răpit binecuvântarea fratelui lui. După ce Iacov și-a înșelat tatăl, posedând dreptul de întâi-născut și, având binecuvântarea, mama sa a venit la el și i-a spus: „Tu trebuie să pleci, Iacov, fiindcă fratele tău vrea să te omoare. Fugi și locuiește la fratele meu Laban câteva zile până se va potoli mânia lui Esau.” (vezi Gen. 27:42-43).

În prima noapte după ce plecase de acasă, Iacov a avut un vis. El a văzut o scară, pe care îngerii urcau și coborau. În acest vis i s-a arătat Dumnezeu și a întărit legământul pe care l-a încheiat cu Avraam, bunicul lui Iacov. Domnul i-a promis lui Iacov de a-l include și pe el în planul Său, adăugând: *“Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi*

împlini ce-ți spun” (Genesa 28:15).

Iacov s-a trezit din somn plin de o teamă sfântă. El a spus: „...Cu adevărat, Domnul este în locul acesta și eu n-am știut” (Genesa 28:16). Înainte de a-și continua calea, el a luat o piatră pe care a folosit-o ca și pernă și a turnat pe ea untdelemn, promițându-i lui Dumnezeu să-l dea a zecea parte din tot ceea ce Domnul îi va da, (Gen.28:18-22).

Ce se întâmplă în continuare cu Iacov? Peste douăzeci de ani de muncă istovitoare, la unchiul său Laban, Iacov a avut o experiență neobișnuită, cauzată de atingerea Domnului. Această experiență este descrisă în capitolul 32 al cărții Genesa: „Iacov, însă, a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: „Lasă-Mă să plec, căci se revărsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lasă să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?” „Iacov”, a răspuns el. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.” Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău.” El a răspuns: „Pentru ce Îmi ceri numele?” Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față și, totuși, am scăpat cu viață.” (v. 24-30). Acordați atenție întrebării pe care Dumnezeu i-o pune lui Iacov: “Cum îți este numele?” În vremurile biblice numele aveau o mare importanță, întrucât fiecare nume avea o însemnătate și reflecta particularități individuale ale personalității. Punând această întrebare, Domnul nu se interesa de numele lui Iacov ca atare. De fapt, El a întrebat: “Cine ești?” Firește, Dumnezeu l-a întrebat nu din motiv că nu cunoștea răspunsul, ci pentru ca însuși Iacov să știe răspunsul. Numele „Iacov”, după cum am văzut, semnifică „cel ce ține de călcâi”, dar de asemenea, „cel ce înșeală”. Însă, numele său nou, Israel – nume ce îl vor purta toți urmașii lui – înseamnă „cel ce luptă cu Dumnezeu.”

Această întâmplare conține încă un element important, pe care nu dorim să-l oțim. Îl vom numi „coroana binecuvântării pentru cel traumat”. Întrucât Iacov s-a dovedit un asemenea înșelător, Domnul nu l-a putut binecuvânta până nu i-a traumat coapsa.

Uneori Dumnezeu nu se poate apropia de noi nicidecum în alt mod și, de aceea, El este nevoit într-o anumită măsură „să ne traumeze”, pentru a ne determina să ne încredem în El. Anume astfel a procedat Dumnezeu cu Iacov. În cele din urmă, Iacov a înțeles ceea ce a dorit să-i spună

Domnul. Atunci când s-a întâlnit cu Esau (care, apropo, nu l-a atacat, ci i-a căzut pe grumaz și a început să-l sărute), el i-a spus fratelui său că are soții, copii și turme, fiindcă „Domnul m-a umplut de bunătați” (Gen. 33:11). Iacov a înțeles că este posesorul acestora nu datorită capacităților sale, ci datorită harului divin. Prin har Dumnezeu revărsă din belșug asupra noastră binecuvântări pe care noi nu le merităm.

Domnul ne învață, de asemenea, să ne supunem Lui. Uneori El hotărăște să facă aceasta, doborându-ne, pentru a ne binecuvânta. Pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu trebuie să privim în trei direcții. În primul rând, trebuie să privim în sus. Studiind istoria biblică în întregime, vedem că deseori Domnul are nevoie de mult timp pentru a-i face pe oameni să privească în sus. Însă, a privi spre Cel Preaînalt trebuie neapărat, dacă dorim să cunoaștem cum trebuie să fim. Fiindcă Dumnezeu este Cel Care ne-a creat pe noi. El deține planul pentru viața noastră.

În continuare, este necesar să privim în lăuntru nostru. În Psalmul 139:23-24 David se ruga: “Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!”. Trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu ca împreună cu noi să privească în inima și viața noastră și să ne arate cum dorește să ne vadă.

În final, este necesar să privim în jurul nostru. Omul care a privit în sus și care cu adevărat a privit în lăuntru său, acum este gata să privească în jur, comparându-se cu alte persoane și, fiind parte a planului lui Dumnezeu pentru lume. Cât de des vă îndreptați privirea spre Cel Preasfânt? Cât de des priviți în lăuntru vostru, pentru a vă vedea starea inimii? Priviți oare voi în jurul vostru și învățați oare de la Domnul să vă relaționați corect cu alți oameni?

Întrebări pentru discuție

1. Ce înseamnă numele „Iacov”? În ce mod semnificația numelui s-a manifestat în viața acestui om?

2. În ce mod s-a manifestat harul lui Dumnezeu în viața lui Iacov?

3. Care sunt cele trei direcții spre care trebuie să privim, tinzând a fi oameni ai lui Dumnezeu? Explicați fiecare idee.

4. Ce învățăminte puteți lua în mod personal, studiind viața lui Iacov?

Motive de rugăciune

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru narațiunea despre Iacov și rugați-L să vă arate cum dorește El ca să fiți.

Mulțumiți-I Domnului pentru faptul că harul Său vă este accesibil și vouă.

Rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute a vă încrede în El, a vă supune voii Sale în toate domeniile vieții voastre, pentru a deveni astfel, cum vrea El să vă vadă.

Temă de casă. De memorat Gen. 32:28, 30.

De citit Gen. cap. 34-50.

PENTRU NOTIȚE

DUMNEZEU LUCREAZĂ

Scopul: Să cunoaștem în ce mod Dumnezeu folosește împrejurările pentru a ne pregăti de rolul pe care L-a intuit pentru noi.

Pasajul biblic: „*Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi și anume, să scape viața unui popor în mare număr.*” (Genesa 50:20) „*De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său*” (Romani 8:28).

Am studiat succint viața lui Avraam, care ne învață ce este credința. L-am abordat pe Iacov, istoria căruia ne prezintă harul lui Dumnezeu. Iar acum ne vom referi la Iosif, narațiunea despre viața lui, fiind scrisă, în ultimele 14 capitole ale cărții Genesa.

Iosif pare a fi unul dintre cele mai nevinovate personaje ale Scripturii. Descriind majoritatea eroilor biblici, Dumnezeu ne arată slăbiciunile și puterea lor, însă Iosif reprezintă o excepție a acestei reguli. (Încă un exemplu similar – Daniel.)

Istoria lui Iosif

Istoria lui Iosif reprezintă, într-adevăr, istoria providenței divine. Ideea principală a acestei narațiuni poate fi exprimată printr-un verset din Noul Testament: „*De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt*

chemați după planul Său” (Romani 8:28). Este evident de ce frații lui Iosif au fost atât de tulburați când au aflat cine devenise el. Dar Iosif le-a răspuns, rostind cuvinte de mângâiere, cuvinte ce ne conving și pe noi că, dincolo de toate circumstanțele vieții noastre e providența lui Dumnezeu: „Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. „... Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu ...” (Genesa 45:5, 7-8).

În istoria lui Iacov, tatăl lui Iosif, am aflat despre un bărbat, a cărui viață a fost de succes, dar nu fiindcă el însuși astfel și-a dirijat-o. De fapt, în tot acest răstimp Domnul era în control. Iosif ilustrează același principiu, dar puțin din alt punct de vedere. În relatarea despre el descoperim un om, a cărui viață, de-a lungul unei anumite perioade, pare a fi nu prea reușită. El a fost vândut în robie de către frații săi; a fost pe nedrept învinuit de o încălcare; a fost uitat de cei, care i-au promis să-l ajute, dar nici una dintre aceste circumstanțe nu au fost cauzate de acțiunile lui personale. El a suportat mari dificultăți, confruntându-se cu foarte grele împrejurări nu din motiv că a meritat aceasta, dar pentru ca printr-o asemenea modalitate Dumnezeu să fie proslăvit și să se realizeze planul Său.

Aplicare în zilele noastre

Această istorie ne prezintă câteva principii, pe care le putem aplica în viața noastră personală. În primul rând, gândiți-vă la relațiile lui Iosif cu tatăl și frații săi. Acestea nu s-au dovedit a fi niște relații-model! Este evident că Iacov nu a fost un părinte ideal. Atașamentul lui față de Iosif i-a adus fiului mai multă durere decât bucurie și acest lucru a fost nedrept, privind relația cu ceilalți fii. Dar cine dintre noi are părinți desăvârșiți. Oare mulți dintre noi avem relații perfecte cu frații și surorile noastre? Noi nu am ales familia în care ne-am născut, cu atât mai mult, membrii ei joacă un rol important în viața noastră. Mulți dintre noi au aripile frânte, avem neplăceri, ne doare inima din pricina acestor relații. Dar lecția pe care o putem învăța din istoria lui Iosif este următoarea: Dumnezeu este Suveran peste toate circumstanțele vieții noastre și nu există vreo situație atât de

deplorabilă pe care El nu ar fi putut să o corecteze, transformând-o în bine. Dumnezeu poate folosi influența părinților voștri, chiar dacă sunt niște călcători de lege. Domnul poate folosi influența fraților și surorilor voastre, chiar dacă sunt niște infractori. Cel Preasfânt a folosit conjunctura neprielnică a familiei lui Iacov, pentru ca în mod prevăzător să-l trimită pe Iosif în Egipt și să salveze de la foame familia aleasă, prin care trebuia să vină în lume Mesia. Dumnezeu poate folosi atmosfera negativă din familia voastră pentru a vă realiza viața. Și cândva veți înțelege cum Dumnezeu, datorită providenței Sale a aranjat astfel împrejurările vieții voastre, ca să vă pregătească să îndepliniți lucrarea, pe care El a prevăzut-o pentru voi.

Întrebări pentru discuție

1. Bazându-vă pe Rom. 8:28, spuneți, în ce caz tot ceea ce se întâmplă în viața noastră lucrează spre binele nostru?

2. Ce ne poate ajuta să acceptăm cu smerenie acele împrejurări dificile, pe care nu le putem dirija noi?

3. Ce principii pentru viața de zi cu zi putem învăța din experiența lui Iosif?

✍ ➤

➤

➤

Motive de rugăciune

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru exemplul lui Iosif, rugați-L să vă învețe a fi mulțumitori chiar și pentru circumstanțele dificile din viața voastră.

Rugați-L pe Tatăl Ceresc să vă arate planul Său cu privire la viața voastră, dar de asemenea, ce vrea El să vă învețe prin greutăți. Dumnezeu vrea să vă folosească asemenea lui Iosif, pentru a vă salva familia și prietenii de foametea spirituală.

Cereți-I Domnului să vă ierte. Să vă înzestreze cu har, milă și îndrăzneală de a vesti Cuvântul Sfânt.

Temă de casă. De memorat Rom. 8:28.

De citit Exod cap. 1-2.

PENTRU NOTIȚE

EXOD – CARTEA DESPRE ELIBERARE

Scopul: Să înțelegem că scrierea „Exod” ne vorbește nu doar despre eliberarea evreilor din robie, dar și despre necesitatea eliberării de păcat în prezent.

Pasajul biblic: *„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”* (Ex. 20:2-3).

Pe măsură ce studiem Biblia, remarcăm procesul transformării acestui grup deosebit de oameni într-o națiune. În cartea Genesa citim că aceste persoane s-au născut din seminția lui Avraam. Iacov le-a pus numele Israel, iar Iosif i-a salvat de la foamete. În finalul cărții Genesa acest grup numără în total douăsprezece familii și acestea se aflau în Egipt.

La începutul desfășurării acțiunii, ilustrate în cartea Exod, acest grup de oameni, ce încă nu devenise o națiune a evoluat din douăsprezece seminții, devenind o mare mulțime. Pentru a deveni națiune ei aveau nevoie de un lider. Cartea Exod ne narează despre unul dintre cei mai importanți lideri din întreaga istorie a poporului lui Dumnezeu – Moise, care a scos națiunea lui Israel din robia egipteană.

Una dintre cele mai mari probleme cu care s-a confruntat Moise în timpul conducerii acestui popor numeros a fost faptul că ei nu aveau o lege. Nu aveau nici un fel de reguli. El nu știa cum să-i conducă. De aceea, în scrierea respectivă vom descoperi primul cod de legi, date omului de către Dumnezeu și adunate în Cele Zece Porunci.

Cartea Exod – o scriere istorică, dar ea, de asemenea, prezintă în sine o alegorie. Israelii se aflau, literalmente, în robie și noi, fără Cristos, suntem în robia păcatului. Cartea Exod ne relatează cum israeliții au ieșit din robia lor fizică; întreaga Biblie urmărește soluționarea problemei ieșirii tuturor oamenilor din robia spirituală a păcatului.

Ați fost voi, oare eliberați de sub robia păcatului, eliberare prevăzută

de Dumnezeu pentru voi? Studiind cartea Exod, puneți-vă trei întrebări importante: „Despre ce se vorbește aici?” „Ce semnifică aceasta?” „Cum pot aplica adevărurile date în viața mea?”

Întrebări pentru discuție

1. De ce Biblia acordă o asemenea atenție lui Avraam, Isaac și Iacov?

2. Care este adevărul spiritual, actual pentru noi, ce îl abordează cartea Exod?

3. De ce Biblia vorbește despre evrei ca despre un popor special?

Motive de rugăciune

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru acea eliberare, pe care o oferă în dar prin Isus Cristos. Rugați-L să vă ajute de a-L urma cu încredere și de a-l rămâne credincioși în toate circumstanțele.

Temă de casă. De memorat Exod 20:2-3.
De citit Exod cap.3.

DUMNEZEU ÎȘI FORMEAZĂ SLUJITORUL

Scopul: Să înțelegem cum Dumnezeu îl pregătea pe Moise pentru slujire și cum El poate să ne folosească și pe noi.

Pasajul biblic: „Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am coborât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere, și anume, în locurile pe care le locuiesc canaanii, hetii, amorii, fereziții, heviții și iebusiții” (Exod 3:7-8).

Trei idei principale

După cum am menționat, cuvântul „exod” înseamnă „ieșire”. Cartea „Exod” ne narează despre modalitatea ieșirii din robie a copiilor lui Israel. Robia lor a avut loc înainte de toate literalmente și narațiunea despre eliberarea lor reprezintă una dintre cele mai mari minuni ale Bibliei.

Această carte ne vorbește nu doar despre istoria poporului Israel, dar ne dezvăluie niște adevăruri spirituale importante: și noi, de asemenea, suntem robi. Nu facem ceea ce dorim să facem; ci facem ceea ce suntem nevoiți să facem. Iar dacă facem ceea ce suntem nevoiți, și nu ceea ce vrem, atunci nu suntem liberi. Trebuie să găsim eliberarea din robia păcatului în care ne aflăm. Cuvântul „mântuire” semnifică, de fapt, același lucru ca și cuvântul „eliberare”, în special în Vechiul Testament. Mântuirea este o adevărată eliberare nu doar de pedeapsa pentru păcat, dar, de asemenea și de sub stăpânirea păcatului.

În procesul studierii cărții Exod atrageți atenția la personalitatea lui Moise. Dacă veți învăța istoria biblică a vieții bărbaților lui Dumnezeu, veți observa că acest personaj se plasează mai sus decât toți ceilalți. Măreția lui Moise o puteți aprecia dacă veți medita la aportul său în lucrarea

Celui Preaînalt. Moise a fost marele bărbat al lui Dumnezeu, descris în Sfânta Scriptură. Avraam a fost părintele poporului Domnului; Iacov i-a pus numele, după cum am văzut anterior, iar Iosif a salvat acest popor. Dar gândiți-vă la ceea ce a făcut pentru poporul lui Dumnezeu Moise! Cartea Exod este o scriere biblică, privind aportul lui Moise în lucrarea Celui Preasfânt.

Aportul lui Moise în lucrarea lui Dumnezeu

Moise a oferit acestui popor subjugat înainte de toate eliberarea. Mulți dintre noi nu cunosc ce este robia. Când un om se află în temniță, este totalmente copleșit, dominat de cea mai mare dorință, de a fi liber. Atunci când Moise le-a oferit acestor robi eliberarea, le-a dat ceea ce ei doreau cel mai mult pe lume. Apoi, Moise le-a pus la dispoziție ceea ce de ce au nevoie cel mai mult niște oameni recent eliberați, le-a dat ghidul sau Legea.

În sens spiritual, Moise i-a oferit poporului lui Dumnezeu două lucruri ce sunt nespuse de prețioase: Cuvântul Domnului și posibilitatea de a se închina.

Când oamenii studiază Biblia de la începutul ei, învață cu plăcere cartea Genesa, în special, istoria unor anumite personalități. Apoi urmează istoria eliberării din Egipt. Dar când ajung la ultima treime a cărții Exod și încep să citească următoarea carte Levitic, își încetinesc viteza, lectura lor devine mai dificilă și mulți întrerup cu aceasta citirea Bibliei. Aici ea devine asemeni unui ghid sau manual de arhitectură. Atunci când veți înțelege scopul scrierii acestui manual, veți începe să realizați caracterul lui captivant. Această parte a cărții Exod și toată cartea Levitic reprezintă un manual de închinare lui Dumnezeu.

Neavând vreo călăuzire, noi nu știm cum să ne închinăm Domnului. Asemeni ucenicilor, care l-au cerut lui Isus să-i învețe cum să se roage și israeliții aveau nevoie să fie învățați cum să se roage.

Să privim la viața lui Moise în modul următor. O mare problemă, abordată în cartea Exod, este cea a robiei. Soluționarea acestei probleme – eliberarea. Dumnezeu l-a chemat pe Moise să fie eliberatorul, de care aveau nevoie copiii lui Israel. Aplicând în viața noastră, cartea Exod reprezintă o ilustrație a eliberării sau a salvării, iar viața lui Moise ne redă un exemplu cum putem fi eliberatori.

Istoria lui Moise

A fi eliberat de sub stăpânirea păcatului este cea mai mare experiență, ce o putem avea în viață. O altă experiență deosebit de mare a vieții este de a deveni instrumentul lui Dumnezeu, prin care altcineva primește eliberarea.

Atrageți atenție la cele trei perioade ale vieții lui Moise, fiecare dintre ele având durată de 40 ani. În primii 40 ani ai vieții lecția principală, pe care Domnul i-a predat-o lui Moise, a fost următoarea: "Moise, tu ești un nimeni."

Datorită unui curs neobișnuit al împrejurărilor, Moise a fost educat la palatul faraonului (vezi Ex. 2:1-10). Posibil, din acest motiv el putea să se considere că este deosebit. Dar aproximativ atunci când a atins vârsta de patruzeci de ani, Dumnezeu a putut în mod clar să-l convingă că el, într-adevăr, este un nimeni (vezi Ex. 2:11-15).

În acest moment Dumnezeu îi vorbește real lui Moise: „Nu astfel trebuie să devii eliberator, Moise. Să mergem la „seminar” pentru patruzeci de ani și ne vom gândi cum să-i eliberăm pe acești oameni din robie.” Peste patruzeci de ani Moise, fiind în pustie, a văzut un rug ce ardea. În acest pustiu un incendiu cauzat de temperaturi înalte nu era ceva ieșit din comun. De obicei, focul nimica asemenea arbuști într-o clipă. Totuși, de data aceasta tufarul nu a ars totalmente, ci continua să ardă. Moise s-a apropiat să vadă ce se întâmplă (Ex. 3:1-3). Și iată ce se întâmplă în continuare: „Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!” Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Și a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu” (Exod 3:4-6).

În acest pasaj Dumnezeu continuă să-i vorbească lui Moise că este important nu faptul că el a văzut problema robiei teribile a lui Israel. Contează nu faptul că el, Moise a nutrit compasiune, având dorința de a-i scoate din robie. La acel rug aprins Domnul i-a spus lui Moise că, de fapt, contează că Dumnezeul lui Moise a văzut această problemă și a coborât să o soluționeze. De aceea, El îi vorbește lui Moise că trebuie să meargă la faraon și să ceară eliberarea poporului Israel.

Vă puteți imagina ce mare a fost nedumerirea lui Moise? Prin faptul

că Moise, omorându-l pe un egiptean, nu a putut să-i elibereze pe acești oameni, Cel Preasfânt i-a arătat că este un nimeni. Iar la acel rug aprins Domnul încerca să-l convingă pe Moise că el, totuși, reprezintă ceva. Aceste două lecții – că Moise a fost nimeni și a devenit cineva, când Dumnezeu era cu el, sunt niște lecții ale smereniei. Domnul i-a predat lui Moise aceste două lecții pentru a-l face un instrument potrivit, prin care se va realiza eliberarea lui Israel de sub robia egipteană.

Mulți oameni, investiți cu putere, fac tot ce e posibil pentru a alege cele mai calificate persoane pentru îndeplinirea unor sarcini importante. În Biblie descoperim că Dumnezeu folosea oameni care, la prima vedere cel mai puțin se potriveau. Dacă astăzi dorim ca Domnul să ne folosească de a-i elibera pe semenii noștri, dacă vrem să vedem cum prietenul nostru sau o persoană dragă sunt eliberați de robia păcatului, este necesar să reținem următoarele: nu noi suntem eliberatorii. Eliberator este Dumnezeu.

O lecție pentru noi

Un om smerit înțelege Cine, de fapt, face lucrarea. Un om smerit afirmă: „Aceasta este planul lui Dumnezeu – de a folosi puterea divină prin oamenii lui Dumnezeu pentru atingerea scopului lui Dumnezeu conform planului Său.”

În cartea Exod Domnul reprezintă Vița și El caută mlădițe care vor deveni parte a Viței Sale. Cel Preaînalt nu dorește să lucreze fără instrumentul necesar. De aceea, El trebuie să-l găsească pe Moise – omul Său. Însă, de îndată ce îl va chema pe acest om al Său, va trebui ca să-l convingă. Dumnezeu trebuie să-i spună: „Moise, tu ești un nimeni. Atunci când vei sesiza aceasta, Eu voi putea lucra prin tine și vei vedea ce pot face prin acela care s-a smerit înaintea Mea.”

Întrebări pentru discuție

1. Cum credeți, prin ce anume noi îl putem imita pe Moise și în ce cazuri nu trebuie să facem aceasta?

2. Care sunt cele două lecții importante, ce i le-a predat Dumnezeu lui Moise, înainte de a-i îngădui să slujească?

3. Ce rol putem avea noi personal, privind salvarea oamenilor de păcat?

Motive de rugăciune

Rugați-vă ca Domnul să vă ajute a vă smeri înaintea Lui și de a vă încrede în El. Rugați-vă ca Dumnezeu să vă poată folosi în lucrarea Sa.

Temă de casă. De memorat: Exod 3:7-8.

De citit: Exod cap. 4-6.

SECRETE DUHOVNICEȘTI ALE UNEI SLUJIRI EFICIENTE

Scopul: Să studiem patru secrete duhovnicești, pe care Dumnezeu i le-a dezvăluit lui Moise, pregătindu-l pentru slujire.

Pasajul biblic: *“Moise a zis lui Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să mă duc la faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?” Dumnezeu a zis: „Eu voi fi negreșit cu tine; și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta” (Exod 3:11-12).*

Am văzut cum Dumnezeu îl pregătea pe Moise pentru slujire în vederea eliberării copiilor lui Israel. În continuare, vom afla câteva secrete pe care Domnul i le-a împărtășit lui Moise, contribuind ca el să fie un conducător al eliberării lui Dumnezeu. De asemenea, vom descoperi cum a răspuns Moise la chemarea Celui Atotputernic, de a deveni un eliberator.

Secretele dumnezeiești, privind cum să fii un instrument al eliberării, pot fi exprimate astfel: „Nu ești tu eliberator; Eliberator sunt Eu. Tu însuși pe nimeni nu poți elibera. Însă Eu pot și sunt cu tine, Moise. Tu nici măcar nu vrei să-i eliberezi pe acești oameni, dar Eu vreau să realizez aceasta”. Aceste secrete au avut influență asupra lui Moise și continuă să ne influențeze și pe noi. Domnul i le-a dezvăluit lui Moise la rugul aprins.

Moise se deranja de faptul că avea probleme cu vorbirea. Posibil, el vorbea nearticulat sau poate se bâlbâia. Dar orice n-ar fi fost, Dumnezeu cunoștea totul și, cu toate acestea dorea ca Moise să meargă la faraon și să ceară eliberarea lui Israel. De fapt, Domnul, probabil, voia să-l folosească pe Moise anume din acest motiv. El dorea ca toți să înțeleagă că această eliberare, când se va realiza, să reprezinte rezultatul lucrării

puterii Sale, dar nu a unei anumite persoane. De aceea, Dumnezeu intenționa ca un evreu, chiar păstor la oi (pe care egiptenii îi urau mai mult decât pe ceilalți evrei) un bărbat, care posibil se bâlbâia, să meargă la palatul faraonului cu cererea de a elibera poporul Său. Cel Preasfânt nu voia, ca atunci când poporul Lui va fi eliberat, cineva să spună: „Aceasta a făcut marele Moise!” Iată de ce El a ales un om imperfect. „...Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?” (Exod 4:11).

Prin această istorie Dumnezeu repetă aceeași lecție pe care ne-a transmis-o prin intermediul vieții lui Iosif: puterea de a acționa a vieții voastre este dirijată de Cel Atotputernic. Puteți să nu aflați niciodată de ce se întâmplă un anumit lucru, dar Domnul ne-a făcut așa cum suntem. Și Dumnezeu i-a vorbit lui Moise: „Dacă aveam nevoie de un om cu o vorbire aleasă, te-aș fi făcut un bun vorbitor”.

În acest moment Cel Preasfânt i-a predat o mică lecție. El l-a întrebat: „Ce ai în mână?” Moise a răspuns: „Un toiag”. Domnul i-a spus: „Aruncă-l la pământ”. Când Moise a aruncat toiagul jos, acesta s-a prefăcut într-un șarpe. Dumnezeu a folosit în mod miraculos toiagul pe parcursul întregii slujiri a lui Moise. Cuvântul „a arunca, a pune” presupune „a dedica”. După aceasta Domnul i-a poruncit să-și bage mâna în sân și să o scoată. Când și-a scos mâna, ea era acoperită de lepră. Dumnezeu i-a poruncit din nou să o bage în sân și când a scos-o, mâna era vindecată, (Ex. 4:2-7).

Domnul era nespus de răbdător când Moise găsea diferite pretexte. Dar când acesta i-a spus Domnului: „Trimite pe cine vrei să trimiți” (Ex. 4:13) el a atras mânia lui Dumnezeu. Și acum vă adresăm vouă o întrebare: „Când Domnul vă poruncește să fiți un eliberator, ce pretexte găsiți?” „Trimite pe altcineva, dar nu pe mine”?

Unii oameni au multe capacități, dar sunt puțin dispuși de a începe o lucrare. Alții au capacități limitate, în schimb sunt oricând gata. Scriptura ne vorbește că nu contează cât de înalte sau limitate sunt aptitudinile voastre. Important este să fim întotdeauna gata. În lucrarea lui Dumnezeu cea mai înaltă aptitudine este de a fi disponibil. El ne folosește pe noi nu datorită faptului cine suntem, ce reprezentăm sau dorim, dar în ciuda a ceea ce suntem, reprezentăm ori dorim.

Cele mai importante adevăruri pe care Moise le-a învățat de la Dumnezeu pot fi redată în aceste fraze scurte:

- Eu sunt nimic, dar Dumnezeu e important și El e cu mine.
- Eu nu pot, însă Dumnezeu poate și El e cu mine.
- Eu nu doresc, dar Dumnezeu vrea și El e cu mine.
- Nu am făcut eu, ci Domnul, fiindcă El a fost cu mine.

Aceste patru fraze pot fi numite „patru adevăruri spirituale”.

Nu putem fi niște slujitori ai Evangheliei fără a însuși aceste secrete duhovnicești în viața și slujirea noastră. Sperăm că și voi veți învăța să aplicați aceste patru secrete spirituale. Moise le-a însușit lângă acel rug care ardea, dar nu se stingea.

Întrebări pentru discuție

1. Ce vrea să ne învețe Dumnezeu în momentele de cădere și insucces?

2. Cum credeți, care este rolul capacităților noastre și al dorinței sincere în lucrarea de slujire? Analizați avantajele și dezavantajele, în cazul în care una dintre aceste componente (capacități sau dorință) lipsește în slujire.

3. Enumerați patru secrete spirituale, prezentate în această lecție.

4. Din ce motive Dumnezeu a ales o persoană nedesăvârșită ca și Moise pentru o asemenea lucrare importantă?

5. Gândiți-vă ce anume trebuie să înlătore Dumnezeu din viața voastră ca să începeți să-I slujiți? (Posibil nu toți vor dori să discute răspunsul la întrebarea dată în grup. Important este ca fiecare să mediteze la aceasta.)

6. În ce mod Isus Cristos i-a dezvăluit apostolului Petru cele patru secrete duhovnicești (Lc. cap. 5)? (Abordați cu atenție această întrebare și analizați mai detaliat textul propus.)

Motive de rugăciune

Slăvit fie Domnul că El este Dumnezeu și Își împlinește întotdeauna Cuvântul Său.

Rugați-L pe Tatăl Ceresc să vă ajute să însușiți în viață cele patru secrete duhovnicești.

Mulțumi-I Domnului că dorește a vă folosi ca și instrumente ale eliberării precum l-a folosit pe Moise.

Rugați-L pe Dumnezeu să vă descopere dacă există în viața voastră ceva anume ce trebuie înlăturat și dacă există, să înlătore pentru a vă putea folosi la eliberarea altora de robia păcatului.

Temă de casă. De memorat: Exod 3:11-12.

De citit: Exod cap. 7-12.

PRINCIPIILE ELIBERĂRII DE PĂCAT

Scopul: Să înțelegem că salvarea se realizează doar prin puterea lui Dumnezeu.

Pasaje biblice: „Domnul este tăria mea și temelul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El Îl voi lauda; El este Dumnezeul tatălui meu: pe El Îl voi preamări.” (Exod 15:2) „Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1Ioan 4:4).

Iar acum să ne îndreptăm privirea spre tabloul eliberării, descris în cartea Exod. După cum s-a menționat, cuvântul „eliberare” este sinonimul cuvântului „salvare”. Studiind în cartea Exod tema eliberării și a salvării copiilor lui Dumnezeu, descoperim în aceasta puterea Celui Preasfânt. Deoarece fără puterea Domnului o asemenea lucrare ca și salvarea nu putea fi realizată în trecut, de asemenea și în prezent. În cartea Exod remarcăm felul în care puterea lui Dumnezeu s-a manifestat într-un mod unic și aceasta a început cu cele zece urgii.

Urgiile

Descrierea celor zece urgii – tabloul unui adevăr măreț ce ne este prezentat în întreaga Biblie, începând cu Genesa și, terminând cu Apocalipsa. În 1Ioan 4:4 adevărul respectiv este exprimat astfel: „...Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume”. Aceasta e o aplicație importantă a narațiunii despre cele zece urgii.

În cartea Exod citim că Moise și Aaron au încercat pentru prima dată să-l înduplece pe faraon de a le permite israeliților să plece. Însă faraon pur și simplu a râs de ei. Acest lucru a fost, într-adevăr, amuzant. Ce l-ar fi putut influența pe el? Explicațiile logice ce le aduceau ei, evident, nu însemnau nimic pentru faraon: „Dumnezeul evreilor ni s-a arăta; de aceea, lasă-ne să plecăm, după cum ne-a poruncit Domnul să-ți vorbim” (vezi Ex. 5).

În această narațiune descoperim, de asemenea, ceea ce poate fi denumit „principii ale eliberării” de sub domnia păcatului și a răutății. Atunci când Moise cere să fie eliberat poporul lui Dumnezeu, iar faraon refuză să facă aceasta, Domnul trimite niște urgii, care urmează una după alta. În cele din urmă, acestea au avut efect. Treptat faraon începe să cedeze în fața puterii lui Dumnezeu. Dar atrageți atenție la dialogurile dintre Moise și faraon, pe măsură ce evoluează evenimentele. Mulți oameni consideră că Moise este prototipul Salvatorului nostru Isus Cristos, iar faraon – prototipul Satanei, întruchiparea răului. Dacă vom înțelege împotrivirea dintre Moise și faraon, vom putea sesiza și opoziția dintre Isus Cristos și Satan în prezent, în ceea ce privește mântuirea noastră.

De exemplu, atrageți atenție la ceea ce a spus faraon după ce Moise a cerut să li se permită copiilor lui Israel să plece și să aducă jertfe Dumnezeului lor. „Puteți să aduceți jertfe Dumnezeului vostru, însă faceți-o aici în Egipt! Nu ieșiți din Egipt!” (vezi Ex. 8:25).

După câteva urgii ce au mai urmat faraon este din nou de acord să le permită israeliților să plece, cu scopul unor ceremonii religioase, însă le pune următoarea condiție: Bine, puteți pleca, dar să nu vă depărtați prea mult” (vezi Ex. 8:28). Aceasta întruchipează, de asemenea, acea presiune care se manifestă asupra unui nou-convertit: „Ei bine, dacă intenționezi să devii creștin, fă-o, dar sper că nu vrei să fii ca unul dintre acești fanatici și nu dorești să intri prea adânc în esență ori să iei aceste lucruri prea în serios.”

Încă după câteva urgii faraon cedează semnificativ (vezi Ex. 10:8-10). „Bine, voi puteți pleca, dar să nu luați cu voi pe copiii voștri. Lăsați-i în Egipt”. Atunci când Satan vede că nu e în stare de a ne impune să mergem la compromis în viața de credință, el încearcă să-i câștige pe copiii noștri. E uimitor, cât de mulți oameni au venit la credință, dar „și-au lăsat copiii în Egipt”.

După alte noi urgii faraon spune: „Puteți pleca, dar lăsați în Egipt turmele voastre” (vezi Ex. 10:24). Aceasta este similar faptului cum Înșelătorul ne șoptește să nu folosim bunurile noastre materiale pentru lucrarea Domnului.

Așa e strategia Satanei, întruchiparea căreia o puteți descoperi în faraon. Primul principiu al eliberării – să nu mergeți niciodată la compromis cu Diavolul. Nu-i permiteți Înșelătorului să vă ispitească de a rămâne în Egipt (în lume), de a fi indiferenți față de credința voastră, de a vă lăsa copii în Egipt sau, oferind Egiptului bogățiile voastre.

Minunile

Dar dacă deja sunteți atrași de păcat ca și majoritatea oamenilor, atunci care este calea de ieșire? Cartea Exod afirmă: „Pentru a scăpa de robia și tirania păcatului avem nevoie de o minune”. Tabloul ce reprezintă un asemenea gen de minuni de care avem nevoie, poate fi remarcat în narațiunile despre sărbătorirea Paștelui și despre trecerea mării Roșii. Aceste minuni reprezintă eliberarea finală a copiilor lui Israel de sub jugul lui faraon.

Ultima urgie reprezintă revărsarea mâniei lui Dumnezeu, luând viața tuturor primilor-născuți din Egipt. Atunci când poporul ales al Domnului sărbătorea Paștele, mânia lui Dumnezeu a trecut pe alături. Isus ne dezvăluie legătura dintre acest Paște și mântuirea noastră, explicându-le ucenicilor că moartea Sa pe cruce reprezintă împlinirea a tot ceea ce simbolizează Paștele (Lc. 22:16).

Urmărind dialogul dintre Moise și faraon, aflați că faraon nu dorea să-i lase pe copiii lui Israel să plece. De fiecare dată faraon își schimba hotărârea sa. El spunea: „Puteți pleca”. Dar imediat ce urgiile slăbeau, afirma: „Nu, nu veți merge!” Chiar și după ce le permite să plece, el încă o dată schimbă regulile jocului. Atunci când poporul Domnului deja se apropia de marea Roșie, faraon și-a adunat armata și, se pare, se pregătea să-i nimicească. Este limpede, copiii lui Israel aveau nevoie de o nouă minune.

Moise face ceea ce Dumnezeu îi poruncește și sfârșitul acestei istorioare este bine cunoscut. Apa s-a despărțit în două și s-a ridicat, formând doi pereți din ambele părți și copiii lui Israel au trecut printre ei pe fundul uscat al mării. Când egiptenii au încercat să-i urmărească pe israeliți, pereții de apă s-au dat înapoi și armata egipteană a fost înecată (Ex. 14:21-28).

Citind despre minunile din Vechiul Testament, voi trebuie să decideți, credeți în supranatural sau nu. Copiii lui Dumnezeu cred că totul s-a întâmplat cu exactitate așa cum este descris, dar de asemenea, cred că prin această narațiune se ilustrează mântuirea noastră. Pentru a ne salva pe noi toți, Dumnezeu trebuie să facă pentru noi o minune. Anume aceasta simbolizează pentru noi minunile Paștelui și a trecerii mării Roșii.

Îndată ce copiii lui Israel au trecut marea Roșie și s-au pomenit în pustiu, s-au ciocnit de o nouă problemă. Ce vor mânca și vor bea acești oameni în mijlocul pustiei necunoscute și neroditoare? Peste două milioane

de oameni aveau nevoie de hrană și apă. Moise nu știa ce să facă.

Domnul a coborât la ei și le-a satisfăcut nevoile prin intermediul unei minuni ce a urmat. Odată, dimineața, când s-au trezit, au văzut deasupra solului ceva de culoare albă. Ei au spus: „Ce este aceasta?” Din ebraică cuvintele „Ce este aceasta?” se traduc ca și „mană”, anume așa și a început să se numească acest produs nou. Din acea zi mana le era oferită în fiecare dimineață.

Fără îndoială, hrana pe care o trimitea Dumnezeu copiilor lui Israel le satisfăcea toate necesitățile lor de alimentare, întrucât au putut trăi cu ea de-a lungul a patruzeci de ani. Această asigurare supranaturală cu hrană ne indică spre încă o minune, de care cu toții avem nevoie – mijloace pentru existență. Cine sau ce anume reprezintă sursa mijloacelor voastre de existență? Vă încredeți, oare, în economia țării sau în capacitățile voastre personale pentru a primi ceea ce aveți nevoie? Adevărata sursă pentru tot ce ne e necesar este Dumnezeu. Când privim cu nădejde spre El, Domnul ne dă ceea ce avem nevoie și anume, la timpul potrivit. Poporul trebuia să adune mana în fiecare zi și aceasta se reflectă în porunca lui Isus despre rugăciune. Când ne rugăm, noi trebuie să-l cerem Tatălui nostru Ceresc: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.” Atunci când înainte de masă îi mulțumim Domnului pentru hrană, recunoaștem faptul că Dumnezeu este sursa acestor produse alimentare, precum și sursa a tot ceea ce ne trebuie. Grijă Celui Preasfânt față de copiii lui Israel de-a lungul a patruzeci de ani de rătăcire prin pustie ne amintește adevărul despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Eliberarea noastră

În Cartea Exod descoperim, de asemenea, fundamentul mântuirii noastre și cel mai important mod de închinare. Esența eliberării copiilor lui Israel a devenit esența mântuirii noastre. Poporului lui Dumnezeu i s-a poruncit să aducă drept jertfă un miel și să unșă cu sângele lui amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor lor. Acesta este prototipul crucii lui Cristos, Care face posibil ca mânia Domnului să nu se atingă de noi. Isus, Mielul lui Dumnezeu, a fost adus ca jertfă pentru noi și sângele Său ne salvează. Isus Cristos a fost Acel Miel divin, chipul Căruia este înfățișat prin mielul pascal.

Fie ca Domnul să vă ajute, pe măsură ce citiți Cartea Exod, să vedeți

că minunile, ce au contribuit la eliberarea israeliților, reprezintă prototipul unor asemenea minuni care ne salvează pe noi astăzi.

Întrebări pentru discuție

1. Denumiți primul principiu al eliberării de păcat.

2. Explicați, în ce mod evenimentele legate de cele zece urgii reflectă prototipul a ceea ce a făcut Cristos.

3. Prin ce anume argumentele lui faraon se aseamănă cu acele pretexte cu care ne ispitește pe noi Satan?

Motive de rugăciune

Proslăviți-L pe Dumnezeu pentru mântuirea oferită în dar prin jertfa adusă de Fiul Său. Rugați-L pe Domnul să vă ajute a vă supune totalmente Lui.

Temă de casă. De memorat: Exod 15:2.
De citit: Exod cap. 13-20.

ESENȚA CELOR ZECE PORUNCI

Scopul: Să studiem succint Cele Zece Porunci, să descoperim esența lor, precum și să ne străduim să înțelegem adevărata lor semnificație.

Pasajul biblic: „Acum, dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții” (Romani 8:1-2).

Să studiem Cele Zece Porunci în ordine, așa cum sunt scrise în Ex. 20:1-7. Aceste Zece Porunci totalizează câteva sute de alte legi.

Cele Zece Porunci au fost scrise pe două table de piatră. Pe o tablă sunt înscrise patru legi care privesc relațiile noastre cu Dumnezeu.

1. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.
2. Să nu te închini idolilor.
3. Să nu iei în deșert numele Domnului.
4. Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești.

Aceste patru porunci se referă la relația noastră cu Cel Preaînalt.

Pe cea de-a doua tablă de piatră au fost înscrise șase porunci, care urmăresc direcționarea relațiilor noastre cu alți oameni.

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu preacurvești.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturisești strâmb.
10. Să nu poftești.

Să studiem mai detaliat aceste Zece Porunci pentru a înțelege ce semnifică ele cu adevărat.

Prima poruncă afirmă: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” Am

menționat deja că întreg conținutul Bibliei poate fi exprimat prin următoarele cuvinte: „Dumnezeu înainte de toate.” În aceasta constă esența primei porunci.

Cea de-a doua poruncă ne interzice să creăm vreun chip ori înfățișare a lucrurilor care sunt în ceruri sau pe Pământ și să le numim Dumnezeu. Această poruncă interzice literalmente închinarea la idoli. De altfel, conținutul acestei porunci poate fi redat aproximativ astfel: Dumnezeu este Duh. Ne este spus că putem veni la El prin credință. Întrucât Dumnezeu este Duh, obiectul credinței noastre va fi întotdeauna nevăzut. Anume astfel Cel Preasfânt a sistematizat modul apropiării noastre de El, precum și relațiile noastre cu El. Dacă încercăm să creăm ceva material, ce poate fi perceput cu ajutorul simțurilor și susținem că obiectul respectiv îl reprezintă pe Dumnezeu, prin aceasta înlăturăm necesitatea credinței.

Cea de-a treia poruncă spune să nu pronunțăm în deșert numele Său. Deși majoritatea oamenilor sunt de părere că aceasta se referă în primul rând la hula împotriva lui Dumnezeu, totuși, esența poruncii date are un sens mult mai larg. De fapt, ea semnifică următoarele: de fiecare dată când pronunțați numele Domnului, trebuie să rețineți Cine este El și să nu rostiți numele Lui în deșert. Noi nu avem dreptul să vorbim despre Dumnezeu nerescușit, în mod necuviincios și nechibzuit, chiar și atunci când nu ne închinăm Lui.

A patra poruncă ne învață să ne aducem aminte de ziua de odihnă și să o cinștim cu sfințenie. Această poruncă de numeroase ori este amintită în sute de îndrumări ale cărților Legii. Multe reguli iudaice au evoluat de la această poruncă, dar principiul ce îl conține este similar principiului poruncii întâi: puneți-L pe Dumnezeu pe primul loc în viața voastră. Puneți timp deoparte doar pentru El. Încă o aplicare a acestui principiu al zilei de Sabat – odihnă obișnuită. Ba aici, ba colo se întâmplă a fi cazuri de epidemie, tulburări emoționale și fizice și o totală epuizare a puterilor, deoarece oamenii încalcă cea de-a patra poruncă.

Începând să studiați cea de-a doua tablă, vă apropiați de poruncile care țin de relația voastră cu oamenii ce vă înconjoară. Prima dintre ele, evident, se referă la părinții voștri. Anume părinții sunt primii oameni cu care sunteți în contact. A cincea poruncă ne cere să-i cinștim pe părinții noștri.

Aceasta este unica poruncă, ce e însoțită de o promisiune: Dacă îl vei cinși pe tatăl tău și pe mama ta, zilele tale pe Pământ se vor lungi, (Ex. 20:12). Totuși, atrageți atenție, porunca respectivă ne cere să ne cinștim

părinții. Ea nu ne ordonă ca neapărat să ne supunem lor. Biblia ne învață că copiii trebuie să se supună părinților. Cât sunteți copii, vă supuneți. Dar porunca dată se adresează și celor adulți, ea cere să dăm dovadă de respect și cinste față de părinții noștri. Acesta este foarte important, deoarece astfel arătăm pildă copiilor noștri și ei vor învăța să ne cinstească pe noi conform exemplului nostru.

Următoarea poruncă afirmă că nu trebuie să ucidem. Esența acesteia sună astfel: „Viața omului se află în mâna lui Dumnezeu. Domnul dă viața și a lua viața omului este, la fel, dreptul exclusiv al Stăpânului Ceresc.”

Cea de-a șaptea poruncă interzice preacurvia. Se poate presupune că aici sunt apărute și drepturile copiilor. În planul lui Dumnezeu a fost, după cum se menționează în capitolul al doilea al cărții Genesa, să ia diferite persoane și să-i facă parteneri pentru ca ei să poată deveni parteneri și părinți. Căsătoria reprezintă un mediu al siguranței, în care după cum a intuit Domnul, copiii trebuie să fie educați, pregătindu-se pentru o viață independentă. Siguranța copiilor, astfel, depinde de dedicarea și credințioșia reciprocă a soților în cadrul familiei. Porunca respectivă conține un adevăr profund. Când Domnul poruncește: „Să nu preacurvești”, El are în vedere familia și copiii.

A opta poruncă susține: „Să nu furi”. Esența acesteia constă în următoarele: Dumnezeu este un Domn al orânduirii. Datorită harului Său și a muncii noastre adunăm anumite bunuri în viață. Dacă furați, încălcați ordinea stabilită de Cel Preaînalt.

A noua poruncă afirmă: „Să nu mărturisești strâmb”. Aceasta este cea de-a nouă poruncă de care majoritatea oamenilor nu țin cont cu suficientă seriozitate. Noi suntem orientați să clasificăm minciuna, atribuindu-i calificativele: mare și mică; neagră și albă. Una dintre posibilitățile „inteligente” de a minți este de a spune adevărul în afara contextului sau de a menționa doar o parte de adevăr. Oamenii devin specialiști în acest domeniu, atunci când intenționează să distrugă pe cineva. Însă, porunca respectivă taie categoric toate aceste încercări, afirmând simplu: „Să nu mărturisești strâmb”. Nu contează cât de „inteligent” procedați. Dacă voi creați o impresie înșelătoare despre cineva, indiferent cât de mică sau mare, nemărturisind tot adevărul sau, răspândind diferite zvonuri, rețineți: ați încălcat cea de-a noua poruncă. Esența poruncii a noua – de a spune doar adevărul.

Ultima poruncă ne interzice să poftim ceea ce nu e al nostru. Esența

acesteia este similară adevărului susținut de porunca a opta: „Să nu furi”. Dumnezeu are un plan cu privire la ceea ce avem. Referitor la soții noștri, familia noastră, casa noastră, serviciul și poziția noastră în viață. Voia Celui Preasfânt dirijează toate aceste lucruri. Conform Scripturii, noi nu trebuie să ne comparăm pe noi înșine cu alți oameni. Fiecare dintre noi este o personalitate unică. Atunci când Domnul ne-a creat, El nu a folosit un șablon. El nu dorește ca noi să semănăm cu altcineva. Și nu vrea ca cineva anume să fie asemenea nouă. Înseamnă că nu trebuie să ne comparăm pe noi înșine cu alte persoane și să invidiem ori să dorim ceea ce au alții. Invidia și lăcomia ne vorbesc despre aceea că nu suntem mulțumiți de voia lui Dumnezeu cu privire la viața noastră. În această constă esența poruncii a zecea.

Întrebări pentru discuție

1. Ce ne ajută să înțelegem adevăratul sens al Legii?

2. Ce semnifică, de fapt, porunca referitoare la ziua de odihnă?

3. Menționați cele două părți fundamentale în care am putea diviza Cele Zece Porunci?

4. Care este sensul duhovnicesc al primelor 20 de capitole și al următoarelor 20 de capitole din cartea Exod?

5. Prin ce anume ați reținut cartea Exod? Amintiți-vă învățăturile care le-ați luat din acest studiu.

6. Meditați în cadrul grupului asupra fiecăreia dintre Cele Zece Porunci. Străduiți-vă să descoperiți în lumina Sfințelor Scripturi semnificația adevărată a fiecărei porunci în viața noastră de zi cu zi.

Motive de rugăciune

Mulțumiți-I Domnului pentru acele descoperiri pe care vi le-a revelat pe parcursul studierii cărții Exod.

Rugați-L să vă ajute să urmați acele principii, pe care le dezvăluie Sfânta Scriptură.

Temă de casă. De memorat: Rom 8:1,2.

PENTRU NOTIȚE

PENTRU NOTIȚE

CUPRINS

1. Biblia și structura sa	3
2. Biblia: scopul, autorul și originea ei	11
3. Principiile de studiere a Bibliei	19
4. Genesa – cartea începuturilor	25
5. Poate fi oare credibilă istoria creației?	29
6. Crearea omului	35
7. Unde ești?	41
8. Unde este fratele tău?	47
9. Părintele credinței	53
10. Cine ești?	61
11. Dumnezeu lucrează	67
12. Exod - cartea despre eliberare	73
13. Dumnezeu își formează slujitorul	77
14. Secrete duhovnicești ale unei slujiri eficiente	83
15. Principiile eliberării de păcat	89
16. Esența Celor Zece Porunci	95